

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

46

שבת פרשת תרומה, ג' אדר תש"פ 28.1.2020

שלום קהילה יקרה,

בפתחו של חודש אדר, בחרנו לעסוק הפעם בנושא "ונהפוך הוא" ולדבר על מהפכים בחיינו.

הרב ורדי, במדורו נקודה למחשבה, יספר לנו על עולם הפוך במגילת אסתר וגם בחיינו אנו. ורד קייפי תחלוק איתנו את ההסבה המקצועית שהיא עושה בימים אלה, רעות בלנק, תשתף אותנו במהפך גופני אמיץ שעברה, המשפיע רבות גם מבחינה נפשית. ולסיום, אסנת ניר, במדורה בין השורות, תציג בפנינו צעד שגרת ששינה את חייה מקצה לקצה.

ואם בעינייני היום עסקינו, כיצד ניתן להתעלם מהפסקות החשמל התכופות שהפכו לאחרונה לדיירי קבע בביתנו? ידידיה ברוש יספר על חיי היום יום המאתגרים בבית שמחובר ללוח C. נוסף לכך, נזכה גם לשמוע מפיו של הרצל טובי, על מסע הפסגה שלו, לצידו של הנשיא לכבוד יום השואה הבינלאומי. חגית שכטר, שמחליפה את נעמה כרכוז הקהילה למשך חופשת הלידה, תספר לנו על כניסתה לתפקיד. לסיום, ציונה טבול, תראיין את אביה חיים ראש, לרגל סיום תפקידו כמרכז המשק. זו הזדמנות טובה להודות לו בשם כל קהילת ראש צורים, על מילוי התפקיד המשמעותי הזה ולאחל לו בהצלחה בהמשך.

כל זאת ועוד במדורינו הקבועים: אפי ציון יספר לנו על הוריו וילדותו

בוקר טובי דק

בְּקֹר טוֹבִי דֶק סָבִיב אֵיבְרִי
שֶׁל הַבֵּית. וְהַזְמַן נִלְמַד
לֹא מִגְרָמֵי שְׁמִים
רַק מִרְשָׁרוֹשׁ פְּסוֹת
יוֹמִים –
כְּלִי מְקַמַּחַת פְּלִים, צִעָקָה
תִּינוּקוֹת, שׁוֹב בּוֹרֶרֶת
אֶרֶז, מְגַרֶשֶׁת
אָבָק.
לֹא שְׁנִיתִי –
לְשֹׁנוֹן הָיָה כֶּחַ
תְּפִלָּה

בבגד במדור בית אבי, אילון רוזנבלוט במדורו מה מתבשל פה יציג בפנינו תבשיל לקדירת בשר ופטריות, ובמדור עסק מקומי נזכה לשמוע על הסטודיו של חפצי מפיה של חפצי מאד. כמו כן – נשמע פרק בסדרת הילדים "עלילות תולי ושפיץ" מאת טל נוימן, ובמדור חוק הדתיים השלובים נכיר הפעם את משפחת טבול, איתן ומירב. ובמדורי העדכון: הקומונרית, שיראל יוניאן תספר לנו על זמן חורף וחודש אדר המתקרב, ורכוז הנוער, הדס כריסי, תסכם את האירועים האחרונים ותפנה בקשה בשם הנוער לקהילה. בימים הקרובים, יסיים אלקנה בן יצחק, את תפקידו כמזכיר היישוב, בשם כל קהילת ראש צורים, נודה לאלקנה על חמש השנים האחרונות, שבהן עבד ללא הרף לטובת היישוב, ונאחל לו בהצלחה בכל דרך שבה יפנה.

עדכון אחרון לסיום: עקב הקיצוץ בתקציב היישוב לשנת 2020, לא נוכל להמשיך להוציא את העיתון כסדרו מדי חודש, לכן, עד להודעה חדשה, העיתון ייצא פעם בחודשיים בלבד, מה שאומר שהעיתון הבא יהיה רק לאחר חג הפסח בפתחו של חודש אייר. כמו כן, מעכשיו נעמה דיטור ואסנת ניר יערכו את העיתון לסירוגין. אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו בכתיבה ובתרומה לעיתון, ולנתב את הירידה בתדירות העיתון לעלייה בהיקף ובהשתתפות חברי הקהילה. נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il קריאה מהנה וחופש נעים לכולם!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, מימי תירוש, חנניה רותם, יהודה ג'ייסון, ברק שבות, אילון רוזנבלוט, ליטל רון, ידידה עם שלם (הגהה), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

הרב מרדכי ורדי עולם הפוך

בגמרא בבא בתרא דף י' מסופר על יוסף בנו של רבי יהושע שהתעורר מתרדמת או מאובדן הכרה, וחזר לעולם החיים, אביו שואל אותו מה ראית שם למעלה. הבן עונה "עולם הפוך ראיתי - עליונים למטה ותחתונים למעלה". עונה לו האב "עולם ברור ראית". במילים אחרות העולם שלנו הוא העולם ההפוך, בעולם הבא יתברר שהסלבריטאים של העולם הזה נמצאים שם למטה, והצנועים והנסתרים וחסידי החשיבות כאן יהיו למעלה בעולם האמת. בדרמה יש סוגה שנקראת סיפורי פואנטה. כמו הסיפורים של או. הנרי. סיפור שבו סוף העלילה משנה לחלוטין את כל המשמעות של מה שהקורא הבין עד לנקודת ההיפוך של הסוף. גם במגילת אסתר הסוף הופך את כל המשמעות של הסיפור. לא רק בהתחלפות החזק והחלש, אלא גם במשמעות הכוללת של הסיפור, מאנטישמיות קטלנית למנוף פרו יהודי ולבניית בית המקדש השני. יש אמרה של רבי נחמן מברסלב: "יש עניין שהכל מתהפך לטובה" אצלי ברגעים קשים אני משתמש במימרא של רבי נחמן. אני תוהה אם יש בזה גם סגולה לתיקון או רק כדור הרגעה.

בשמחות

לרגל הלידות:

- מזל טוב למעיין וחגי קורק להולדת הבן.
- מזל טוב לעדינה ואבי הרשברג להולדת הנכד, בן לנתנאל ועליזה.
- מזל טוב לפול ולגילה סאק להולדת הנכדה ערבה (אחיינית ללינה וגל).
- מזל טוב לג'ודי ברנט להולדת הנכד, בן לאור ואליהו.
- מזל טוב לשרית ודרור שוסהיים להולדת הנכד מעין ישראל, בן לעמית וחנה שוסהיים ונין למשפחת שוורץ.

לרגל בת המצווה:

- מזל טוב לאור סלע לבת המצווה ולהורים תמר ועומר.
- מזל טוב לגני ריבלין כהן לבת המצווה ולהורים אביטל ונתנאל.
- מזל טוב לנגה שפירא לבת המצווה ולהורים דרורית ויהודה.
- מזל טוב לפליאה ובתיה רבקין ולהורים טליה ומתן.
- מזל טוב למרים קניגסברג, להורים אפרת ואביעד ולסבתא ולסבא חנה ושמואליק דרורי.
- מזל טוב לנעה וזמרת איילון, ולהורים לאה ועומר.

לרגל הנישואין:

- מזל טוב לאליהו שי לרגל נישואיו לשרה ברכה.

נר זיכרון

אליעזר ברנט ז"ל י' אדר א תשע"ו.

חבר קיבוץ ראש צורים, עלה לבדו ארצה מארה"ב ובחר בחיי אמונה, תורה ומצוות, כאן בארץ, בגוש עציון, בראש צורים.

מוזיקאי בחדר, כתב והלחין שירים ואף הוציא חמישה דיסקים, כולם יצירה מקורית שלו.

האמין באידאולוגיה הקיבוצית, בחיי פשטות וצניעות. עבד שנים רבות במטע וברפת.

היה איש משפחה מסור ונאמן. נפטר ממחלה קשה בשנתו ה-60.

השאיר אחריו את רעייתו ג'ודי, וילדיו יוסף, שולמית, עדינה, שרה ואליהו.

נכדתו הראשונה נולדה כמה חודשים לאחר פטירתו ונקראה שילי. לי הוא שמו האמריקאי של אליעזר ז"ל.

יהי זכרו ברוך.

ממעשה ידיה ואמא התבוננה בנו והשביעה את נפשה מההתבוננות בנו, בילדיה האהובים.

בשבתות חיממנו את האוכל בבתי השכנות הערביות ואלה היו מגישות אותו לשולחנו באהבה ובחיבה גדולה. כאמור, יחסי השכנות היו טובים.

ביה"ס היהודי בעיר נפתח בכל בוקר במסדר. כל הילדים עמדו בשורה ושרו את ההמנון העירקי והמורים נהגו להסתובב בין התלמידים ולהכות בסרגל על האצבעות את מי שלא הקשיב או הפריע. ההכאה בסרגל הכאיבה מאוד אך היא גרמה למשמעת חזקה ולכללים ברורים.

את אבא שלי כולם אהבו. שמו הלך לפניו, אנשים – יהודים וגם ערבים, הרבו לעלות אליו, לשוחח אתו ולשתף אותו בבעיותיהם. אבא היה איש שיחה מדהים ומגשר. הייתה לו חוכמת חיים, וכולם אהבו להתייעץ אתו בעניינים שונים. לא פעם ייעץ בענייני חינוך ופייס בין איש לאשתו, וכן סייע לאנשים לפתור ביניהם סכסוכים בדרכי נועם.

אבא היה איש חזק שעבד כזגג. באותה תקופה צילמו נגטיב על זכוכית, ואבא שלי ידע לפתח את הנגטיב ולהדביק על הזכוכית שהשתמש בה למסגור תמונות. גם האחים שלי עזרו לו כי הייתה לאבא עבודה רבה. הוא היה מקצועי ומומחה מאוד, וגם שרים בממשל העירקי היו מגיעים אל סלמן ציון בשל עבודתו המדויקת, האמינה והמיומנת.

אמא הייתה עקרת בית. אבא ערך את כל הקניות ומעולם לא חסר לנו דבר.

ידענו גם תקופות קשות שבהן כילו בנו הערבים את זעמם

כולם מכירים אותי בשם אפי. שמי המלא הוא אפרים ציון.

נולדתי בעירק בארץ ערבית בעיר בגדד, כבן הזקונים להורים סלמן וחביבה אשר להם אחד עשר ילדים: חמישה בנים ושש בנות. אספר לכם את הסיפור של בית אבא כפי ששמעתי מאחיי ומהוריי, שכן הייתי הבן הצעיר במשפחה. החיים בעיר בגדד היו טובים. השכנים הערבים שלנו היו ביחסים טובים מאוד איתנו ובשעה שהחלטנו לעלות ארצה הם הצטערו מאוד ובכו, והפרידה מהם הייתה קשה. גם אנחנו אהבנו אותם והיינו קשורים אליהם. בשכונה שלנו, חיו בכפיפה אחת יהודים וערבים. בבית הכנסת שלנו היה שליח ציבור בעל קול נעים במיוחד, החזן הרב ששון כדורי, ששימש גם כרב השכונה שלנו. לימים פגשנו את הבן שלו באור יהודה, ויחד ביקרנו במוזיאון לעולי בבל. הוא סיפר לנו שהוא הוציא לאור ספר על החיים בבגדד.

מידי שבת האחים הגדולים שלי היו הולכים עם אבא לביה"כ, ואני שנמנית עם הקטנים במשפחה נשאיתי בבית עם אחיותי שעזרו לאמא להכין את שולחן השבת. אמא שלי הייתה כמו מלכה. הבנות עזרו ונטלו חלק בהכנות, ואמא תמיד הייתה שם בשבילנו. הערצנו אותה ואהבנו אותה מאוד. אמא הייתה עמוד התווך שחיבר בין כל האחים במשפחה שלנו, בזכות חוכמתה ומאכליה המשובחים. עד היום אנחנו מאוד מלוכדים ודואגים זה לזה. אני זוכר את הידיים שלה, ואת הדרך שהגישה לנו את האוכל שהכינה, אוכל של אהבה. היינו יושבים מסביב לשולחן ונהנים

ופרעו פרעות ביהודים. בערבית זה נקרא "פרהוד". אני זוכר שגם האחים שלי סיפרו שהם קיבלו מכות. הערבים אסרו על היהודים להתכנס במקומות ציבוריים. כמו כן אסרו על גברים לגדל שפם ארוך כיוון שזה הזכיר לערבים את תקופת סטאלין. נאסרה גם פעילות ציונית, ויהודי שנתפס עם עדויות לפעילות ציונית היה מושלך לבית הסוהר ללא משפט וסופג עינויים רבים.

בבית שלנו היה מרתף גדול ואחי הגדול, יוסף, היה שיתף פעולה עם הציונים שהגיעו מישראל לבגדד. במרתף שבביתנו לימדו עברית, אך השכנים הערבים שלנו פחדו מאוד שניתפס, כיוון שראו הרבה יהודים נכנסים ויוצאים מתוך הבית שלנו. הם הזהירו אותנו שאסורה התקהלות, וחבל שמישהו ילשין עלינו ויעצרו את כולם. לא רצינו להסתכן יתר על המידה, ולכן הפסקנו את הפעילות. השכנים הערבים שמרו עלינו גם כאשר הגיעו הפורעים לפגוע ביהודים. הם שיחרו אותם באוכל, בממתקים ואף בכסף שלא ייכנסו לבית שלנו. את האירועים המשפחתיים - חתונות ובר מצוות - חגגנו בצנעה כיוון שהערבים לא אהבו את הרעש. כשאבא הלך לקניות, תמיד אחד האחים התלווה אליו. לא פעם היו הילדים הערבים דוחפים את החברים שלהם על היהודים. יום אחד, נער ערבי, כבן 15, שלף סכין לכיוון אבא שלי. אחי הגדול, אהרון, זיהה שהערבי רוצה לדקור את אבא והתכוון לזנק עליו ולמנוע ממנו לפגוע באבא. אבא שלי, בנעימות וברוגע האופייניים לו, החזיק בידו של אחי אהרון, והכניס את היד שלו לתוך המעיל, שלף משם כמה שקדים ונתן לנער הערבי שאחז בסכין ושילח אותו לדרכו. אבא שלי השכיל להבין שאם ישתמשו בכוח מול הנער הערבי זה עלול הסתיים ברצח. לסבא שלי, אבא של אבא שלי, קראו אפרים ציון, כשמי. כשנה לפני שעלינו ארצה, הוא נפטר. כשאמא שלי הייתה בהיריון, דודה שלי חלמה שעל כל העמודים ברחוב שבו גרנו התנוסס השם "אפרים ציון". בבוקר היא סיפרה לאמא שלי על החלום, ואבא הציע שאם ייוולד להם בן יקראו לו בשם הסב - אפרים ציון. שמונה חודשים לאחר הולדתי קיבלנו אישור לעלות לישראל ובאותה תקופה הופצו שמועות שאם ילד קטן יענוד צמידים מזהב, כפי שהיה

מקובל באותו זמן, בידיו או ברגליו, יחתכו לו את הידיים ואת הרגליים. לי היו צמידים בידיים וברגליים ומאחר שאבא שלי לא רצה לקחת סיכון הוא חתך את הצמידים ומכר אותם. עוד נאמר שאסור לקחת איתנו כסף וזהב, ואם ייתפס מישהו שהביא עמו סכום כסף הוא יוחרם. מסתבר שהשמועות הופצו רק כדי למנוע ממנו לקחת את רכושנו המועט שהבאנו איתנו. אבא פחד מאוד שיעכבו אותנו, ולכן עלינו ארצה בנפרד: בתחילה עלו שלושת האחים הגדולים שהצטרפו למשפחה יהודית אחרת, ולשם כך שינו את השם, דבר שעלה כסף רב. ומאוחר יותר עלינו אנחנו, האחים הקטנים, עם ההורים. לא לקחנו איתנו שום רכוש או ציוד אישי לדרך. הטיסה הייתה קשה מאוד. טסנו במטוס צבאי בשם "דקוטה" שמיועד לצניחת חיילים. היו לו מושבים הצמודים לשני צדדיו בלבד. כל אותה עת הייתי עטוף ושמור בידיים של אבא שלי. אבא אהב אותי מאוד. כשנחתנו בארץ אבא דאג שנהיה כולנו במקום אחד. בבואנו ארצה ערכו לנו אנשי היישוב בארץ קבלת פנים חגיגית. אחת הנשים שקיבלה את פנינו, כנראה מאחד הקיבוצים, הורתה לאבא שלי שצריך לתת לתינוק שבידיו בקבוק עם אבקת חלב. אבא שלי לא להסכים למסור אותי לאף אחד, ואמר את המשפט "זה ילד טוב", וכך הבהיר שבשום אופן הוא לא ימסור אותי לאיש. כנראה, לאבא היו חושים חדים ואינטואיציה חזקה, כיוון שמאוחר יותר נודע לנו על חטיפות של ילדים מההורים העולים החדשים. אבא כל הזמן דאג לנו, וכשהגענו למעברה קיבלנו אוהל צבאי גדול, כמה יתדות, חבל וכמה בלטות, והיינו צריכים לבנות לנו אוהל ולרצף אותו.

הייתה תקופה קשה אבל עמדנו בה למרות הקושי. לילה אחד האוהל שלנו עף, אך משפחתנו הגדולה הצליחה להעמיד את האוהל ללא קושי.

במעברה קיבלנו תלושי אוכל לפי מספר נפשות למשפחה. אבא עבד בשמירה בפרדסים בימים ובלילות והאחים שלי עזרו לו. הימים הראשונים בארץ היו רווי קשיים ותלאות אבל זה היה שווה כדי שלבסוף נגור בארץ ישראל ונקבע כאן את עתידינו.

שלך עכשיו הוא לשמור על זה".

ההלם במחלקה הוא תהומי!

למרות שהכנתי את עצמי ביסודיות לניתוח, והבנתי את כל ההשלכות וההיבטים, לא הפנמתי, כנראה, לעומק את השלכותי המיידיות. ביקשתי לשתות מים למחרת הניתוח, בפעם הראשונה שתיתי שלוק קטן וחשבתי שאני נקרעת לגזרים, ואחרי עשר דקות עוד שלוק קטן, ושוב. הלם!

רק למחרת הסכמתי לטעום ג'לי ואכן קיבלתי כוסיית קטנטנה, והצלחתי לסיים אותה רק כעבור יומיים. פתאום המילים של הרופאים, הפסיכולוגית והמנתח מקבלות משמעות. בבית החולים הייתי מחוברת לשלל צינורות במשך מספר ימים והתהליך התוך ביטני נמשך. קשה לנוח ולישון עם כל המכשור, ולכן מנותחים רבים צועדים זמן רב במשך היום לאורך המחלקה.

לילה אחד צעדתי לצידו של חסיד גור, איך לומר? הרגשתי מזערית מאוד באותם רגעים, באמת ב"ה עב בשר. הלכנו לאורך המסדרון הלך וחזור, ותוך כדי צעידה הוא שאל אותי למה אני פה? ועוד לפני שסיפרתי לו הוא פתח וסיפר שלפני שלושה חודשים הוא קם משבעה על אבא שלו שנפטר מהסתבכויות של שומן, סכרת ולחץ דם. בשבעה אשתו התיישבה מולו והודיעה לו חד משמעית שהיא אינה מעוניינת להישאר אלמנה עם שבעה ילדים, ודרשה שייקח את עצמו בידיים ויגלה אחריות. ובגלל זה הוא פה, מנותח כמוני.

כשהאוכל מפסיק לקבל את הזרקור המרכזי בחיים, צריך להתחיל לחפש תחביבים חדשים. זה נשמע הזוי. אבל באמת. מתפנה מקום בנפש. הרבה מקום, וצריך למצוא משהו גדול שימלא את החלל שנוצר.

אני מצאתי פינה חמה בלב לעיצוב הגוף – ופילטיס. איזה כיף לי שזכיתי בסטודיו צמוד ובמאמנות קסומות. (חפצי, תודה!) פתאום המפגש מול המראה עם הגוף החדש והיכולת לעשות ספורט מתוך עונג הפכו לפלא גדול בשבילי.

הרבה אנשים מסתכלים מהצד ואומרים "יאללה. קיצרו לכם תהליך ארוך של דיאטה. עצלנים. עכשיו קל לכם" אז זהו, שלא. התהליך שמתחיל כחצי שנה לפני הכניסה הפיזית לחדר ניתוח ימשיך איתי עד 120.

כל יום מחדש אני בוחרת לאכול נכון. כל יום מחדש אני בוחרת לעשות פעילות גופנית. כל יום מחדש אני בוחרת להסתכל על חצי הכוס המלאה.

לפני שלוש שנים נכנסתי לחדר הניתוח בשערי צדק במשקל שיא גבוה מאוד, ועם סוכרת קשה ובלתי ניתנת לאיזון, או כמו שרופאה אחת אמרה לי: "בגיל 18 יש לך תוצאות בדיקות דם של אישה בת 80". התהליך של ניתוח שנקרא בשפה העממית "קיצור קיבה", הוא תהליך ארוך מאוד הכולל בתוכו הכנה פסיכולוגית מרובה, ובמובן מסוים גם הכנה רוחנית.

כמה מילים על הניתוח: במהלך הניתוח חותכים את רוב המעיים מהחיבור לקיבה, ומחברים חלק קטן וצר לחלק קטן של הקיבה. כתוצאה מכך נשארים 120 סמ"ק של קיבולת. בערך כמו קיבולת קיבה של תינוק שרק נולד, ואכן כך הרגשתי כשיצאתי מחדר הניתוח. התהליך הפיזי נעשה בפחות מחצי שעה אך ההכנה נעשית כחצי שנה.

כתוצאה מהניתוח האוכל הופך להיות כמעט בלתי רלוונטי בחיים. אנסה להסביר, "בראש שמן" חושבים כל הזמן על האוכל:

עצובה – אוכלת

שמחה – אוכלת

מתוסכלת – אוכלת

מאושרת – אוכלת

אני חושבת שהבנתם את הרעיון..

בהליך הניתוחי אתה מאבד את היכולת ל"חגוג" עם האוכל. אתה אוכל באופן פרקטי ומחושב ארוחות מסודרות. קטנות. מדודות. מתכנן מה לאכול. כי אין הרבה מקום. ועדיף להכניס דברים חשובים וקריטיים לגוף.

אדם שמן חושב שהוא אוכל בחטא. כלומר כל מה שהוא מכניס לפה לא ראוי, אפילו אם זו ארוחה מכובדת של עוף, תפוחי אדמה וסלט. תמיד הוא ירגיש שהוא אוכל הרבה מידי ושהוא משמין מידי ולכן הוא נמצא במעגל של "רעב", תחושת חוסר אונים, אכילה מצפונת, ענישה עצמית, הרעבה והמון כאבי לב.

הראש "הרזה" מבין שאוכל זאת זכות בסיסית וקיומית. אני מכינה ארוחה בעשר דקות ואני יושבת ואוכלת אותה מתוך ריכוז עד שובע אמיתי ולא תוך הלקאה עצמית, הארוחה הופכת להיות משמעותית לגוף ולנפש.

לאחר הניתוח הרגשתי שנולדתי מחדש. הרופא בא לבקר אותי במחלקה התעניין בשלומי, ואמר משפט חזק ומשמעותי שמלווה אותי הכול הזמן: "אני החזרתי אותך למצב הראשוני שלך. כמו שיצאת כתינוקת קטנה. התפקיד

איך הפכתי מורד קייפי הנינוחה לסטודנטית לחוצה....

בינינו גם אמהות חד הוריות שבהחלט הופכות להיות מקרה סוציאלי בעצמן כדי ללמוד. מכיוון שימי הלימוד הם ארוכים, וגם ימי העבודה המעשית שבהם אנו מתנסים בשלל תחנות טיפול, הם ימי עבודה (ללא תגמול) ואחריהם צריך לכתוב דוחות.

עם כל הכיף שבלמידה, האינטנסיביות המתישה. אני

רציתי לשתף אתכם בתהליך הנחמד אך הלא פשוט שאני בעיצומו בימים אלה, בתחילת השנה האקדמית הנ"ל התחלתי לימודי הסבה במסגרת מכללת אשקלון. אז זאת לא הסבה נוסח פסח לצד שמאל, זאת הסבה של בית הספר לעבודה סוציאלית לאקדמאים מכל התחומים להתמחות בעבודה סוציאלית.

בשנים האחרונות זאת לא

מוצאת את עצמי חוזרת מהימים הארוכים עייפה רעבה וחסרת סבלנות, כאשר אני יודעת שאינסוף מטלות מחכות לי, החל מחזרה על החומר שנלמד (פחחחחח) דרך צילום וקריאת מאמרים לשיעור הבא (אהמ, אהמ) יחד עם ניסיונות נואשים להשליט סדר בבית, בכביסות בכישולים ובקניות, לקבוע תור לרופא או לזכור לשלוח איזה משהו לכיתה....

העבודה המעשית במהלך הלימודים מתפרשת על תחומים רבים: תחנות לבריאות הנפש, בתי חולים, מחלקות רווחה, בתי אבות, נוער ומשפחות בסיכון, מכוני גמילה והתמכרות (נוסח רטורנו) מוסדות לחוסים ועוד. אני, לשמחתי הרבה, שובצתי בעמותת עמינדב של בנות השירות הלאומי, בתוך מסגרת הנקראת תוכנית דניאלי (ניתן לכתוב ביוטיוב ולראות את הסרטון הנחמד). זאת תוכנית ייעודית לשילוב בנים ובנות המצויים בתחומי סיכון בשירות לאומי פעיל ויעיל. הם מופנים דרך גורמים שונים (על רקע עזיבת הדת, המשפחה, ועוד), ומקבלים מעטפת תמיכה טיפולית: דירות מיוחדות, וימי הכשרה לסיוע במגוון תחומים - רגשי, אישי, כלכלי וכו'. בתפקידי אני מלווה באופן פרטני מספר בנות שזקוקות לתמיכה רגשית, יחד עם הדרכה והכוונה צמודה.

אני מאוד מאוד נהנית מהמפגש עם הבנות, מכיוון שתמיד חיבבתי את בני הנוער שהגיעו לביתנו בשלל דרכים, והתגלצתי לתפקיד בקלות יחסית, אולם מצד שני לא מדובר בשחנ"שים (שיחות נפש) רגילות על הא ודא, אלא בלמידה והתנסות של תהליך טיפולי אינטנסיבי בעל חוקים וכללים ברורים, הנלמדים תוך כדי העבודה המעשית ובשיעורים מיוחדים במכללה (שיטות התערבות עם הפרט המשפחה והקהילה ועוד)...

כשאני משווה את לימודי כיום ללימודי התואר שלפני "מיליון שנה", אז חוץ ממה שכתבתי על השינוי בסטטוס

בושה להודות שרוצים לשנות קריירה, ורבים מחליטים באמצע החיים להיזכר שוב בימיהם היפים על מדרשאות האוניברסיטה...רק שאז רובינו היינו רווקים צעירים ורעבים לציונים גבוהים, והיום.... בעלי משפחות, מטופלים בילדים, מנסים לעבוד ונמצאים במחסור כרוני של זמן פנוי...

אל לימודי העבודה הסוציאלית נרשמתי כבר לפני שנתיים (הלימודים נדחו לשנה זו עקב הפציעה ברגל). החלום מבעבע בי לפחות חמש שנים, אך לתומי חשבתי שאני צריכה לעמול שוב על תואר ראשון מלא של שלוש שנים אינטנסיביות, חמישה ימים בשבוע, וזה בהחלט הרתיע אותי. בעצתה של חברה יקרה נחשפתי לכך שבעלי תואר BA, יכולים לעשות הסבה במשך שנתיים בלבד BA, והנה - פתאום התואר הנידח שלי מאוניברסיטת בר אילן, נהיה שימושי, שלא לומר פתח לי דלתות והעניק לי פטורים במכללת אשקלון, שבמשך שנים רבות הייתה שלוחה של בר אילן. מי היה מאמין?

יומיים בשבוע אני מרחיקה עם עוד חברה יקרה עד אשקלון, ועוד יומיים אני עוסקת בעבודה מעשית בירושלים. במכללה "לומדים", שותים המון קפה, מעבירים ביקורת על המרצים, מכירים אנשים מקסימים מכל קצות החברה והארץ (ממרחב עם ועד קיבוץ אושא). כמו בבית ספר שמחים כשמתבטל שיעור, וחופרים בווצאפ עד אין קץ, תוך העברת עבודות, מאמרים, סיכומים, שאלות ממבחנים, בדיחות, מתכונים ואיחולי לידה קלה ובריאות איתנה (עמוסים בלבבות).

האנשים והנשים שבחרים כמוני ללמוד הסבה בצורה אינטנסיבית כזאת, מוותרים על האפשרות לעבוד. יש לכך משמעויות כלכליות ומשפחתיות רבות, (ואני מעריצה כל חבר וחברה לספסל הלימודים איתי על כך, מכיוון שיש

האישי, ההתקדמות הטכנולוגית מקילה מאוד על החיים. את העבודה הראשונה בתואר בשנת 1994 הדפסתי על... מכונת כתיבה. בחיי. עד סוף לימודי התואר נולד ה WORD בצורתו הראשונית והעבודות עברו שדרוג.... כיום...רוב המידע בכפות ידיך, יש אפליקציה מיוחדת למכללה שמכוונת אותך לכיתה, מודיעה לך על ביטול שיעור וכבר לא צריך ללכת ללוח לחפש ציונים, כי אחרי מבחן למשל מקבלים את הסמס המבאס עם הציון... (עוד לא ראיתי סטודנט מרוצה)....

הנסיעה לאשקלון הלך חזור עם כל הזמן והמועקה הכרוכה בכך, יכולה להיות כייפית, בייחוד בימים משגעים אלה שהכול ירוק פורח זורם וזורח. אני יורדת מההר הגבוה אל עמק האלה, שפלת יהודה, ומשם דרך קריית גת אל השדות הירוקים של אזור מועצה אזורית יואב, ועד הנוף העירוני

מסולחן רכות קהילה

קהילת ראש צורים היקרה!

בתחילת ינואר, נכנסתי לתפקיד רכות קהילה בחצי משרה, כמחליפה של נעמה שיצאה לחופשת לידה. חשוב לי להציג את עצמי לטובת מי שאינו מכיר אותי ולשתף במה שנעשה בחודש האחרון ובהתהליך שהתחלנו יחד.

אז נעים מאוד, שמי חגית שכטר, אני נשואה לליאור ויש לנו 3 בנים מקסימים- ניצן, ירון ונטע. אנחנו גרים בראש צורים כבר 8 שנים בשכירות אצל משפחת ספרא. אני בעלת עסק בשם 'חגותה'. העסק קיים כ- 9 שנים בעסק אנו מעצבים ומייצרים מוצרי יודאיקה ומתנות לבית. מוצרים אלו נמכרים בעיקר בחנויות אינטרנטיות. כמו כן, אנו מבצעים פרויקטים גדולים ללקוחות פרטיים, חברות ועמותות (יש כאן לא מעט נערות שעבדו אצלי לטובת הפרויקטים הללו). העסק שלי מבוסס, מהנה ומאתגר. ולאחרונה אני מעוניינת להוסיף ממד נוסף של קשר אנושי לעיסוקי, וכשפרסמו שמחפשים רכות קהילה, החלטתי להציע את מועמדותי.

על מנת לבצע את התפקיד שלי על הצד הטוב ביותר, התחלתי בתהליך למידה של התפקיד. נפגשתי עם רוב היו"רים של הוועדות, עם רוב חברי ההנהלה, עם אלקנה המזכיר ועם דודי המנכ"ל. נפגשתי עם הדס- רכות הנוער ושיראל הקומונרית, ועוד גורמים במתנ"ס ובמועצה. חשוב לי מאוד לשפר את הסנכרון בין הוועדות, ליצור ממשקים שיכולים לקדם את הקהילה ולצרף את בני הנוער שיהיו חברים בפועל בוועדות השונות, ע"מ שיוכלו לקחת חלק פעיל בהובלת פרויקטים בקיבוץ. אני מכירה בחשיבותן של תקשורת טובה בין הוועדות השונות ובין ההנהלה והמזכיר,

של אשקלון, שהפכה מעיירה פריפריאלית ומוזנחת לעיר מתפתחת ויפהפייה (ואם עוד לא שאלתם מה אני עושה כשמתבטל שיעור...אז התשובה היא...סוחבת כמה חברות וקופצות לטיילת החדשה והמקסימה על הים שנמצאת חמש דקות נסיעה מהמכללה....).

ובאשר לבית שלי, אין ספק שהחיים עברו שינוי מבחינת הימצאותי בבית ובמרקם החיים הכללי. למדו פה להסתדר יופי עם נודלס וטוסטים להרגעת הרעב. אל תבואו לבדוק אבק, כי תמצאו הרבה, אני משתדלת שלחברה' יהיו גרביים נקיים ואוזן קשבת, אבל בשבת...המממממ אני ישנה....ולא קוראת מאמרים!

אז אם אתם צריכים אותי...דברו איתי בחופש הגדול.... בתקווה שלא יהיו לי עד אז מועדי ב'.... בהצלחה לכולנו.

חגית שכטר

באנרגיות טובות ובסביבה תומכת, ואני שמחה לשתף ולומר שאני מלאה תחושות טובות של תמיכה ונכונות, וכולי תקווה שזה ימשיך כך בעתיד. ישנה כאן עשייה מדהימה, וכל וועדה בתחומה מנסה לבנות תוכנית לטובת היישוב. אשתף אתכם בפרויקטים שהחלו לפני מספר חודשים, ובאלה אשר יתחילו בקרוב: בניית תכנית להובלת חזון לראש צורים בהובלת ההנהלה, העברת הספרייה למבנה המשחקיה ושיפוץ כל המבנה לטובת מרכז תרבות ובו ספרייה ומשחקיה בהובלת ועדת הגיל הרך. מסיבת פורים יישובית, ובניית צוותים ייעודיים לפי אירועים ביישוב, יחד עם בני הנוער בהובלת ועדת תרבות המתחדשת, הקמת גינת צמחי תבלין ומרפא בגינה לצד מצפה צחי, בהובלת ועדת שיפור פני היישוב. קידום הקליטה ביישוב, בעיקר לאוכלוסיית המשפחות הצעירות שהגיעו ליישוב בשנתיים האחרונות, בהובלת ועדת ברוכים הבאים. סקר שנערך בקרב בני הנוער למיפוי צרכיהם וגיבוש תוכנית עבודה שנתית להובלת הנוער בתחומים השונים, הקמת מועדון לכיתות ז'-ח' בהובלת ועדת חינוך, הדס רכות הנוער ושיראל הקומונרית.

חשוב לי מאוד לשמוע אתכם, את כל מי שמעוניין לתרום, את מי שיש לו יוזמה לקידום ביישוב וכל מי שיש לו הערה או הארה. אתם מוזמנים לקבוע איתי פגישה, להרים טלפון, לשלוח מייל ואשתדל מאוד לתת מענה מהיר.

טלפון: 054-5237077,

מייל: kehila.roshtzurim@gmail.com

בתקווה לשיתוף פעולה פורה וקהילתי,

חגית

ציונה טבול מראיינת את אביה, חיים ראש לרגל סיום תפקידו כמרכז משק

היו כבר 8-9 שנים בקיבוץ. אני חושב שבמסגרת הכלכלית, נכנסתי די מהר לצד העיסוקי דרך המפעל, ואחר כך לוועדת משק, והייתי מעורב בעניינים הכלכליים. אני חושב שהבאנו את היכולת והרצון לנתח את העסקים ולפקח עליהם באופן מקצועי יותר מאשר קודם לכן, וגם את החשיבות שבחיפוש אחר אפיקים חדשים ובפיתוחם.

איך התגלגלת לתפקיד של מרכז משק וגזבר?

למדתי בחוץ לארץ הנדסת מכונות. כמה שבועות אחרי שהגענו לקיבוץ בשנת 1982, הגעתי לעבוד במפעל, ושם עבדתי במה שנקרא "חדר כלים" שתיכננו בו תבניות ומבלטים ואף יצרו אותם. לאחר מכן הייתי אחראי על כל הפיתוח במפעל. קלטנו מפעל חדש של מטרי מיס, נוסף לפנסים שייצרנו במפעל "אור צורים". במפעל החדש, "מי צורים", פיתחנו מוצרים חדשים, ובתקופה זו רשמנו כמה פטנטים במסגרת המפעל. בשלב כלשהו נהייתי מנהל המפעל, במשך 6-7 שנים. בשנים אלה, המפעל גדל והתפתח והגיע כל שנה לרווחים. הגענו לכמאה עובדים במפעל - כמחצית מהעובדים היו בתל אביב במסגרת של שיווק ושירות למוצרים שפיתחנו - מסנני מים ובריס, והמחצית השנייה עבדה במפעל. כשהייתי מנהל מפעל, נסעתי פעמיים-שלוש בשבוע לתל אביב, כדי לנהל את הדברים שם.

לאחר שנים מאד עמוסות, וגורמים נוספים, עזבתי את ניהול המפעל. עבדתי כשנה בתחום החינוך בקיבוץ ולאחר מכן יצאתי ללימודים בישיבת הר עציון. אחרי שנה וחצי של לימודים, הקיבוץ הדתי קראו לי לחזור כדי לראות מה עושים עם המפעל שכעת גרם לחוב של

כילדה, גדלתי כאן בקיבוץ ראש צורים, והיה לי הכי טוב שרק אפשר!

היו עניינים שונים של מבוגרים ברקע, אבל נראה שהם לא הצליחו לחדור אל תוך שמחת הילדות הפשוטה, ואני לא ניסיתי להבין...

כעת, כשאני מתגוררת כאן כ"מבוגרת" ואני קצת יותר בעניינים (לא בהרבה...), אני מאפשרת לעצמי לחזור אחורה ולהתבונן על השנים שעברו, מנקודת מבטו של אבי, חיים ראש, דרך ראיון שקיימתי איתו לרגל סיום תפקידו כמרכז משק וגזבר.

הבחירה לעלות לארץ ישראל כמשפחה, ודווקא לקיבוץ דתי צעיר יחד עם חברי גרעין נוספים, היא כבר סיפור ארוך שמתאים לראיון אחר ולכן החלטנו לנסות ולהתמקד.

מהו תפקידו של מרכז

המשק?

מרכז משק אחראי על התיפקוד של כל ענפי החקלאות. הוא אחראי על מנהלי הענפים, ועל העזרה בהכנת תוכניות, הוא מבקר את ביצוע התוכניות והעבודה השוטפת. כמו כן, מרכז המשק אחראי על פיתוח עסקים חדשים ומשמש כנציג של הקיבוץ כלפי גורמים חיצוניים (חלקם בשיתוף עם מזכיר הקהילה), כמו המועצה, הקיבוץ הדתי, אירגוני קניות (לדוג' - משקי הדרום).

כשהגעת לקיבוץ, אתה

זוכר אם היו וותיקים

יותר ממך שרצו להתנהל בצורה מסוימת מבחינה כלכלית, והאם אתה הבאת משהו אחר?

כשאנחנו הגענו לקיבוץ, הרגשנו שאנחנו חדשים וצעירים, ואילו הוותיקים נמצאים כאן כבר שנים... היום אנחנו רואים ותיקים אלה, רובם היו 5-6-7 שנים לפנינו ובודדים מהם

מיליונים לקיבוץ. קרוב לשנתיים השקענו כדי להביא אותו לאיזון תיפעולי, וכדי שיהיה אפשר למכור אותו ולעצור את החובות הגדולים שנאגרו במשך השנים. המפעל נמכר... פשט את הרגל... נמכר שוב על ידי כונס נכסים... ופשט את הרגל.

הקיבוץ היה בחובות בגלל שתי סיבות עיקריות – סיבה אחת הייתה המפעל, והסיבה השנייה הייתה חוסר יכולת של הקיבוץ המסורתי להחזיק את עצמו. עבודת החברים לא כיסתה את העלויות הגבוהות של הקהילה כמו חינוך, חדר אוכל, מכבסה ועוד.

התקבלה החלטה להפריד את הצד העיסקי (המשק) של הקיבוץ מהצד הקהילתי (הקהילה). המשק כלל בתוכו את החקלאות והתעשייה שהיו קיימים בקיבוץ, והקהילה כללה בתוכה את כל העניינים החברתיים – הוועדות, תרבות, חינוך, בתי ילדים, חדר אוכל ומכבסה. כמו כן, הוחלט להפריט ולשנות את הקיבוץ.

ההפרטה נבעה רק מצרכים כלכליים?

בעיקר מצרכים כלכליים. זה היה הגורם העיקרי. אני הצבעתי בעד השינויים, אך לא הייתי שמח. ידעתי שאין ברירה אחרת. עם 30–35 משפחות אי אפשר לקיים את הקיבוץ, חששנו להמשך קיומו של המקום. והעדפנו שיהיה קיבוץ מופרט שיכול לגדול, גם במחיר של שינוי הקיבוץ המסורתי.

היו הרבה שהצביעו נגד?

לא. לא היו הרבה שהצביעו נגד. היה גל עזיבות לפני כן, והמשפחות שנשארו הבינו שאין ברירה אחרת. על הרקע הזה נבחרתי לתפקיד מרכז משק וגזבר בשנת 2004.

מרכז משק היה אחראי על המשק, והגזבר ניהל את הכספים גם של המשק העיסקי וגם של הקהילה.

לקיבוץ היו חובות גדולים של עשרות מיליוני שקלים לבנקים ולאירגוני קניות. שילמנו כל שנה מאות אלפי שקלים בריביות. היה צריך לבנות תרבות ארגונית כלשהי לקיבוץ, על מנת לנהל את הכספים ולהחזיר את החובות. כול מה שהיה לפני כן השתנה מפני שהקיבוץ השתנה – הפרדה בין משק וקהילה.

האתגר הראשון היה לעבוד באופן מסודר. לראות שאנחנו מרוויחים בשוטף, וכשאנחנו רואים תחום שאין בו רווח – לחתוך ולהפסיק אותו.

הקהילה קיבלה את ההשכרות שהם נכס מניב, כדי שתוכל לנהל את העסק שלה באופן עצמאי. היו ענפים שלא הרוויחו ולא הפסידו אך סיפקו מקומות עבודה לחברים.

הערבות ההדדית ביחס לחברים והחשיבות האידיאולוגית של החקלאות עשו את שלהם?

כן. היה לנו מאוד חשוב להשאיר את החקלאות, מטעמים

אידיאולוגיים של ציונות ובגלל החשיבות של החזקת הקרקעות והמקום, וכדי לשמור על כל השטחים הירוקים מסביב.

היינו בחוב של כ-20 מיליון שקל, מלבד זאת היה חוב פנימי שנבע מכך שלא הופרשו כספים עבור הפנסיות של החברים. בגלל המצב הקשה, ביצענו רק את ההשקעות ההכרחיות ורוב הכסף הלך להחזר החובות.

תוך 7–8 שנים הצלחנו להחזיר את רוב החובות לגופים החיצוניים ולפנסיה של החברים. במקביל, עברתי יחד עם מזכיר הפנים (מזכיר הקהילה), מורדי שבט, כדי לפתח, להביא תושבים, ולקדם את הבניה.

רוב החברים כבר התחילו לעבוד בחוץ ולא בקיבוץ, ואנחנו חיפשנו דרך לפתח את ענפי החקלאות – הרפת, הלולים והמטעים.

פיתחנו גם את ענף התעשייה – עברו מספר שנים עד שכל הבירוקרטיה המשפטית עם כונס הנכסים אפשרה לנו לקדם את המקום, ומשהתאפשר הדבר, קידמנו את ההשכרות באזור התעשייה.

בדקנו כיוונים שונים שנוכל להתפתח דרכם. בדקנו אפשרות להתקנת טורבינות רוח, והיו לנו כבר הסכמים, אך העניין נפל בגלל הרגולציה של המדינה ביהודה ושומרון. בשנים האחרונות נכנסנו לעסקה של פאנלים סולאריים שהתחילה לעבוד בפברואר 2018, ובזמן הקרוב תהיה תוספת נוספת של פאנלים באזור התעשייה.

יש פרויקטים שאני מצטער שלא הצלחנו להתקדם בהם בשנים האחרונות. היה לנו פרויקט גדול שעבר באסיפה – הקמת של אתר הייטק, לצערי, החלט לעצור אותו, כך גם לגבי הפרויקט של ראש צורים רבתי שרצינו לקדם לפני 3–4 שנים, והייתה לנו אפשרות לחתום עם לפחות 3 יזמים שהיו מעוניינים, אך החליטו לעצור את הפרויקט, והיום יהיה כנראה, מאד קשה לקדם את אותו מפני שמבחינת הרגולציה, עבר הזמן של היכולת שלנו להרוויח מזה. אפשר לתת למישהו לקחת את השטח ולבנות, אבל אנחנו נפסיד את השטח, נפסיד שטח חקלאי. אני מאד מצטער שבשנים האחרונות – הפרויקטים האלה שהגיעו לנקודה שבה היינו יכולים לפרוץ קדימה, נעצרו ולא יכולנו להתקדם בהם...

אני יודעת מהבית, כמה החיבור בין תורה ועבודה חשוב לך. איך זה בא לידי ביטוי בתפקיד שלך?

עלינו ארצה מפני שרצינו לקיים את מצות יישוב ארץ ישראל. היה חשוב לנו לחיות ביישוב תורני חקלאי. על החקלאות נאמר – "אין לך קץ מגולה מזה" – כשארץ ישראל נותנת פריה בעין יפה (סנהדרין צח). רצינו לראות את הסימן הזה! רצינו לבנות יישוב שמבוסס גם על תורה וגם על עבודה. הצלחנו או לא הצלחנו? זו כבר שאלה אחרת. אני מרגיש שחלק מההצלחות שהיו לנו בתחום התורני, כבר פחות מורגשות בשנים האחרונות. אני מניח

שחלק מהילדים שלי יגידו שיש הצלחות, אבל חלק מהם יגידו שיש הרבה חוסרים...

איפה התורה נכנסת בהתנהלות הכלכלית? האם יש קשר?

הקשר הבסיסי ביותר הוא קודם כל הרצון והאמונה בעבודה חקלאית בארץ ישראל. נוסף לכך, התורה מעורבת בהתנהלות של מרכז משק לדוגמא-הוגנות ומסירות ביחסי עובד-מעביד, ההתנהלות בשנת שמיטה-נפעיל היתר מכירה? באלו שטחים? ניסינו והצלחנו בהרבה מאד שנות שמיטה להיות מעורבים בהקמה של אוצר בית דין, שבו ניתן לעבוד בשמיטה בצורה מסוימת.

גם ברפת ובולולים קיימים שיקולים דתיים - מערכת שבת לחליבה, החלפת תערובות האוכל לקראת פסח, מכירת החמץ, מכירת הקנה והוושט ברפת כדי שלא תהיה בעיה עם בכור.

מה היה המקום של המשפחה ביחס לתפקיד שלך?
לתפקיד של מרכז משק וגזבר, בדרך כלל לא היו שעות. הייתי צריך להיות זמין ביום ובלילה, וגם להשתתף בישיבות של הוועדות, ההנהלה, המזכירות והאגודה שהתקיימו בעיקר בשעות הערב. המשפחה תמכה בי, במיוחד אשתי שידעה לקבל את זה שמישהו עובד בשליחות הציבור בשביל האידיאליים שהגענו לקיבוץ, ולא בשביל המשכורת. גם שרון עובדת ועבדה כל השנים כשליחת הציבור במסירות. איך היית רוצה לראות את העשייה הכלכלית בראש צורים? לפני 20 שנה, בקיבוץ הישן, היו מגיעים לאסיפה דיונים רבים, שבעקבותיהם הבנו שלאסיפה אין כלים מתאימים לניתוח הצדדים הכלכליים ושצריך גוף מקצועי יציב עם רקע כלכלי וניסיון עיסקי, שינווט ויקבל את רוב ההחלטות העסקיות. אני חושב שבתקופה האחרונה התקיימו מספר שינויים שהביאו לשיבוש התרבות הארגונית הזו, ונגרמים נזקים בגלל חוסר יכולת לנתח מצבים ולקבל החלטות נכונות. לדעתי, חשוב ביותר לחזור ולתת את הניהול העיסקי לגופים מקצועיים, ולא לתת לגופים הקהילתיים לשבש את הניהול התקין. חשוב שהגופים הקהילתיים יציגו את החזון שבו הם מעוניינים, אך שלא יתערבו בהחלטות הכלכליות השוטפות שבהן חייבת להיות מקצועיות.

זו אחת מהסיבות שגרמו לי להתפטר מתפקידי, לא הייתי מוכן לקחת אחריות עיסקית או פיננסית על מערכת שלא הייתי מעורב בה או לפחות מדווח על מה שמתרחש בה, מערכת שבה התשובות לא ניתנות בזמן סביר והניהול לא מקצועי. במצב זה לא הייתה לי אפשרות לתפקד ולמלא את שליחותי לציבור.

האם יש לך עצה לבאים אחריו בתפקיד?

העצה שלי היא להיות מצד אחד בבקרה תמידית ובעזרת הבקרה לדעת כמה סיכונים אפשר לקחת כדי לפתח דברים חדשים שהם הכרחיים על מנת להתקדם. מצד שני, לדעת

מה גבול היכולת שלנו בלקיחת סיכונים על מנת שלא יביאו אותנו לבעיה פיננסית. לפתח ולהתקדם במקצועיות, בביקורת, בשכל ובניהול סיכונים. קשה לבנות אך קל להרוס.

מה האתגרים הכלכליים שעומדים בפני היישוב היום, לדעתך?

מצד אחד ההמשכיות של עבודת החברים בתוך הענפים. צריך לחפש את האנשים המתאימים, המוכנים והמעוניינים לעבוד בחקלאות, או לפחות שיהיו מוכנים לנהל את הרפת, את המטעים, את הלולים, אבל לנהל אותם במקצועיות. אם האנשים לא מתאימים, עדיף למנות מישהו מבחוץ. האתגר הוא לחפש את האנשים האלה, להכשיר אותם, לשכנע אותם להירתם לאתגר הגדול - לעבוד בחקלאות הארץ ישראל. אתגר נוסף הוא השילוב של כל החברים החדשים במסגרת הקיבוצית. לצערי, תחושתי היא שרוב החברים החדשים, לא מבינים מה זה קיבוץ (גם אם מדובר בקיבוץ מופרט). לא הצלחנו לקיים את הסמינריונים כפי שהבטחנו, לא ביררנו בתוכנו מה היעדים שלנו כקיבוץ חקלאי במדינת ישראל, ומהי תרומתנו הייחודית למדינה כיישוב חקלאי דתי.

מניעת גירעון, וגם בקידום תקציב המשק. ההבנות האלה, של הצורך במעורבות מצד אחד והצורך במקצועיות מצד שני, יאפשרו לתכנן את חזון קיבוץ ראש צורים בעשורים הבאים, ולחלום עליו. נוכל הגשים זאת רק על ידי ההבנה מה זה אומר להיות חבר קיבוץ, מה כוחו של היחד הקיבוצי וכיצד היחד יכול להגשים את החזון הזה, הן בפן החברתי והן בפן הכלכלי.

אז מה זה אומר מבחינתך להיות חבר קיבוץ?

אני הגעתי לקיבוץ ראש צורים ותמיד הרגשתי שאני עבד ה', ככל התפקידים הרגשתי שאני שליח הציבור. בשליחות הזו אני חשבתי שאני צריך להתאמץ כדי לנסות להביא את התוצאות הכי טובות שאפשר. נוסף לכך, חבר קיבוץ מבחינתי זה להיות בתחושה של ערבות הדדית לכל החברים - ערבות שהיא גם כלפי פנים וגם כלפי המדינה בכלל. כחבר קיבוץ דתי חשוב לי שאחד מהבסיסים שלנו יהיה הבסיס הדתי של היישוב. הרחוב הציבורי חייב להיות רחוב שמקרינ את התורה. בצניעות אישית, בצניעות דתית, חשוב לי לתת דוגמא אישית לכל הילדים. ברחוב הקיבוצי, שכן הילדים מסתכלים לא רק על ההורים אלא על כל החברים, והדוגמא האישית הזו היא הבסיס לחינוך של הילדים שהם בני קיבוץ.

למה הכי תתגעגע בעבודה ולמה אתה הכי מחכה אחרי העבודה?

אתגעגע לעשייה הנמרצת, השוטפת, מסביב לשעון: לעשות, לחדש ולעזור.

ולמה אני מחכה? ליותר זמן לשבת וללמוד, ולהיות יחד עם המשפחה והנכדים - בלימוד ובפעילויות אחרות.

רק בשעת לילה מאוחרת, לאחר שאחרון המנהיגים עזב את משכן נשיאי ישראל למלוננו, נשמתי לרווחה והתחלתי להרגיש שנגעתי בפיסה של היסטוריה.

היה זה שיא של תקופת הכנות שהחלה לפני כשנה, אז סיכמתי עם יו"ר מוזיאון יד ושם, שבית הנשיא - בשיתוף עם פורום השואה העולמי ומוזיאון יד ושם - יזמין את מנהיגי העולם לפסגה מיוחדת לרגל יום השואה הבינלאומי

שבמרכזו זיכרון השואה

ומאבק באנטישמיות. לא שיערנו ולא פיללנו באותו הרגע שתהיה היענות יוצאת דופן שכזו. הגדרנו "הצלחה מסחררת" כהשתתפות של 10 עד 15 מנהיגים, אך לא צפינו 49 משלחות מכל העולם כשבראשן מלכים, נשיאים, ראשי ממשלה, ביניהם: נשיאי רוסיה, צרפת וגרמניה; מלכי בלגיה, הולנד וספרד; סגן נשיא ארה"ב, נסיך הכתר הבריטי; מושלי אוסטרליה, קנדה וארגנטינה.

זהו האירוע הבינלאומי הגדול ביותר שהיה בתולדות מדינת ישראל. בעבר הגיעו

אמנם עשרות מנהיגים להלוויותיהם של רה"מ רבין והנשיא פרס, אבל מעולם לא נחתו כאן בו זמנית מספר רב כל כך של ראשי מדינות כדי להתאחד למען מטרה משותפת כלשהי. וודאי לא כזו שכה חשובה לנו כיהודים וכבני אנוש, וכה דחופה לאחינו ואחיותינו בקהילות היהודיות בעולם.

זוועות השואה הן אמנם כבר חלק מההיסטוריה, אך הן גם מעמידות בפנינו אתגרים משמעותיים בהווה ובעתיד. שניים מהאתגרים המשמעותיים ביותר, נובעים משתי הבטחות שעם ישראל נשבע לקיים לאחר האסון הכבד שהשואה המיטה עלינו. ההבטחה הראשונה היא "לעולם לא עוד" - להתמיד במלחמת החורמה באנטישמיות על כל צורותיה העכשוויות בכל מקום בעולם; וההבטחה השנייה היא "לזכור ולא לשכוח" - להיאבק ללא פשרות בניסיונות החוזרים ונשנים לשכתב את ההיסטוריה, להשכיח ולהכחיש שואה, ולגמד את הזוועות והמוטיבציות האפלות של הנאצים ועוזריהם.

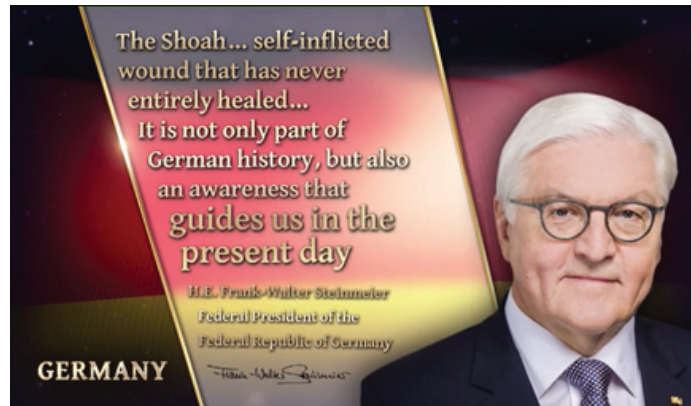
לצערנו, שתי ההבטחות הללו הולכות ומתערערות. המחויבות האנושית להבטחה "לעולם לא עוד" נחלשת בתקופה האחרונה. האנטישמיות מרימה את ראשה באמצעות תנועות פוליטיות משפיעות, יותר ויותר פיגועים ותקריות אלימות קשות מתרחשות ברחבי העולם. גם השאיפה "לזכור ולא לשכוח" נשחקת ככל שההרס והחורבן שהמיטה השואה על העם היהודי ועל העולם כולו -

הופכים עמומים יותר בזיכרון הקולקטיבי העולמי. השורדים האחרונים הולכים לעולמם, וגורמים בעלי עניין, ובהם מדינות באירופה, מנסים לנסח מחדש את אירועי העבר ולהעלים את חלקם הקשה בהיסטוריה.

על רקע המגמות הללו ראינו הזדמנות היסטורית נדירה - לייצר מפגש מנהיגים בינלאומי שיקבלו על עצמם להיאבק בניסיונות להכחיש ולהשכיח את עובדות העבר, וללחום בחורמה נגד תופעות אנטישמיות שהולכות וגוברות באירופה ובאמריקה לאחרונה.

בעיניי, הסיפור המרכזי לא היה ההישג הדיפלומטי של מדינת ישראל, אלא המסר המהדהד לקהילות היהודיות שמתמודדות עם אנטישמיות שמרימה ראש, והתזכורת למדינות העולם לאן יכולה להוביל התעלמות מתופעות אנטישמיות שצצות בחברה שלהן.

לפי בקשת נשיא המדינה, פסגת המנהיגים תוכננה להימשך כיממה - להיפתח בקבלת פנים מיוחדת במשכן נשיאי ישראל, ולהינעל למחרת באירוע רב רושם במוזיאון יד ושם. מדובר היה במבצע לוגיסטי ואבטחתי מורכב מאין-כמותו שמעורבים בו אינספור גופים וזרועות, ואשר נעשה מסובך עוד יותר ליישום בתקופת בחירות מתמשכת, ללא ממשלה מתפקדת וללא תקציב מדינה מאושר. עיקר מטרתי הייתה לרתום כמה שיותר גופים ליישום המהלך תחת המסר שמדובר בהזדמנות היסטורית שלא תחזור בטווח הנראה לעין. כך התגייסו למהלך משרד החוץ, משרד האוצר, השב"כ והמשטרה, עיריית ירושלים ונתב"ג, המשרד

הצהרתו של נשיא גרמניה שטיינמאייר, שנכתבה על-ידו במיוחד עבור האירוע והוקרנה בסרטון

התמונה המשותפת של כל המנהיגים בסיום האירוע

התשואות הממושכות בפרלמנט הגרמני

הכינור ששרד את השואה, עליו מנגן ולדימיר ריידר בנו של יצחק ז"ל

בו מוצגת הצהרה אישית מטעם כל אחד מהמנהיגים המשתתפים בו ושנוסחה על ידו במיוחד עבור האירוע. כל אחת מהאמירות מבטאת את המסר האינדיבידואלי של אותה מדינה ביחס לזיכרון השואה והמאבק באנטישמיות, והחיבור של כולן יחד לסרטון אחד מהודק, יצר אמירה קולקטיבית חזקה, חדה וברורה. סרט משותף זה היווה נכס תודעתי חשוב שנשאר בידינו גם לאחר שכל המנהיגים כבר חזרו למדינותיהם, ואנחנו עשינו בו שימוש אפקטיבי מאוד באמצעות הרשתות החברתיות ופלטפורמות השיתוף השונות. (הצהרתו של נשיא גרמניה שטיינמאיר, שנכתבה על-ידו במיוחד עבור האירוע והוקרנה בסרטון)

לאחר מכן הודה נשיא המדינה לנוכחים על הגעתם והירתמותם. על רקע ניסיונותיהם של גורמים פוליטיים, ואף מדינות באירופה, לשכתב מחדש את אירועי העבר בשנים האחרונות הדגיש הנשיא שראוי שהפוליטיקאים יתמקדו בעיצוב העתיד, ויתירו את מלאכת כתיבת ההיסטוריה להיסטוריונים.

חוקר השואה וההיסטוריון הנודע פרופ' יהודה באואר (בן 94) פרש בקצרה בפני הנוכחים את מחקרו שממחיש כיצד אנטישמיות שלא נגדעת באיבה מבשרת ריקבון והתפוררות של החברה כולה, כאשר היא מתרחבת אט אט לתופעות גזענות ושנאה ועוברת מיהודים למיעוטים אחרים החיים בחברה. את דבריו הוא סיים באופן מטלטל במיוחד, כאשר פנה למנהיגים ואמר: "אין לכם 6 מיליון סיבות להילחם באנטישמיות. יש לכם 29 מיליון סיבות להילחם באנטישמיות" (29 מיליון אזרחים נהרגו ונרצחו במלח"ע השנייה). רגע מרגש במיוחד נרשם כאשר מלך ספרד שנאם בשם כל המנהיגים, רצה להמחיש את שורשי האנטישמיות וסכנותיה, וציטט את דברי הרמב"ם במורה נבוכים על כך ש-"הרעות הגדולות שבני האדם גורמים אלה לאלה, בשל המטרות והתאוות והרעות והאמונות - נובעות כולן מבורות". עבורי, כישראלי וכיהודי שגדל בירושלים, במיוחד בקהילת יוצאי תימן, שבה הגותו של הרמב"ם מהווה מרכיב מרכזי ובלתי נפרד מתרבותה וממסורתה - שמיעת ראש מדינה זרה מובילה מצטט כך את הרמב"ם כדי להצדיק את המאבק העכשווי באנטישמיות - הייתה חוויה מפעימה. זה נכון שבעתים כשמדובר במלך ספרד, שיחסה ליהודים בעבר מורכב וטעון. במהלך הערב שילבנו שני מופעים מוזיקליים: האחד, השיר

לביטחון פנים ומשרד ראש הממשלה. באופן אבסורדי, נאלצה מדינת ישראל לארח את האירוע המדיני הגדול בתולדותיה - בתקופת המשבר הפוליטי הגדול בתולדותיה. כאמור, הפסגה תוכננה להיפתח בבית הנשיא. באופן רגיל מארח המשכן כעשרה ביקורים ממלכתיים של ראשי מדינות בשנה וכל אחד מהם מתוכנן בקפידה ובמשך זמן רב. פתיחת כנס המנהיגים בבית הנשיא הייתה למעשה אירוח של למעלה מ-40 ביקורים ממלכתיים בו זמנית בערב אחד, על כל האחריות והרגישות (והלחץ!) הכרוכים בכך.

הכנס תוכנן בקפידה. בכל פרט ופרט - עיצוב החלל, סדרי הישיבה, התכנית האמנותית, הרכב המוזמנים, סידורי האבטחה, מתכונת ההגעה והעזיבה, התמונה המשותפת ועוד ועוד - הושקעה מחשבה רבה, והכל כדי להגשים מטרה אחת ויחידה: לייצר בקרב המנהיגים המשתתפים חוויה חזקה, עוצמתית ורגשית, שתגייס אותם למען המשימה האמיתית - זיכרון השואה ומאבק באנטישמיות. לכן מרכיבי התוכנית האומנותית - האמנים, התכנים, הביצועים ואפילו חלק מכלי הנגינה - היו בעלי זיקה כלשהי למוראות השואה. לצד ההתרגשות והרצון לחוש את "משק כנפי ההיסטוריה", חשתי אחריות שהלכה ותפחה ככל שהתקרבנו למועד האירוע. התקשורת הישראלית והבינלאומית סיקרו את הכנס בפרופיל גבוה ועקבו אחר כל פרט בתכנונו. היו בקרבי גם לא מעט חששות עד כדי נדודי שינה, שעניין טכני ושולי כלשהו יסיט את תשומת הלב הציבורית והתקשורתית ממהות הכנס ויפגע בנקיון המסר המרכזי שלו. למשל, תקרית דיפלומטית סביב מיקומי ישיבה לא רגילים, מבוכה על רקע תקלה טכנית, שלג כבד שמשבית את המערכות הוותיקות של המשכן, עלבון של מנהיג שחש שלא נוהגים בו כבוד מספיק, ניצול האירוע לצרכים פוליטיים בתקופת בחירות, ועוד כהנה וכהנה אינספור בעיות ותקלות שלא את כולן צפינו ולא יכולנו לצפות. תזכורת מוחשית (ומפחידה במיוחד!) לכך קיבלנו תוך כדי החזרה הגנרלית, יממה לפני האירוע, כאשר פקדו את המשכן שתי הפסקות חשמל אזוריות תוך שעתיים. מביך מאוד לעמוד מול אולם חשוך, מביך עוד יותר לדמיין מה היה אילו הן היו מתרחשות יממה מאוחר יותר? מול גודל המבוכה מי בכלל היה זוכר לשם מה נתכנסנו?

האירוע בבית הנשיא, תחת הכותרת "מזיכרון להבטחה" - From Remembrance to Promise - נפתח בסרט

"האחרון שנשאר" המוקדש לשורדי השואה שעדיין נמצאים עמנו, ושמילותיו הקשות מתארות בגוף ראשון את חוויותיו של ניצול השואה האחרון שנותר בחיים - סיטואציה שלצערי אנחנו הולכים ומתקרבים אליה ככל שחולף הזמן. את ביצוע השיר על ידי דוד דאור, מירי מסיקה ועמיר בניון, ליווה הכינור המיוחד של משפחת ריידר, כינור שהיה שייך לאב המשפחה יצחק ריידר המנוח, ובו הוא ניגן ב"תזמורת המוות", ולבסוף גם הצליח להינצל עמו מציפורני הנאצים. (הכינור ששרד את השואה, עליו מנגן ולדימיר ריידר בנו של יצחק ז"ל)

במופע השני ביצע הזמר והפסנתרן שלומי שבן שסבתו שררה את אושוויץ, עיבוד מחדש לשירו של הזמר והיוצר היהודי המנוח ליאונרד כהן Dance Me To The End Of Love. את ההשראה לכתיבת השיר קיבל כהן מ-"תזמורת המוות" במחנות ההשמדה שהורכבו ממוזיקאים יהודים שהנאצים הכריחו אותם לנגן בכפייה במחנה.

זו לא הייתה עוד תכנית אמנותית. הרגשות באירוע עצמו גאו במיוחד ברגעים אלו - מול המופעים והסיפורים שמאחוריהם. הייתי שותף לתכנון אינספור אירועים וטקסים בשנים האחרונות, ומעולם לא חשתי רגשות כה עזים בישיבות הפקה כפי שחשתי באלו שלקראת האירוע הזה: רטט, צמרמורת, כאב ולא פעם לחלוחית בקצה העין - מול השירים והמנגינות, והעדויות המצמררות שמאחוריהן - שעלו וירדו כחלופות אפשריות במהלך הדיונים.

בסיום האירוע נעמדו כלל המנהיגים לצילום משותף במשכן נשיאי ישראל בירושלים - תמצית של האירוע שהיוותה רגע היסטורי בפני עצמו.

(התמונה המשותפת של כל המנהיגים בסיום האירוע)

פסגת המנהיגים הסתיימה למחרת, אך אירועי יום השואה הבינלאומי לא תמו. המסע שלנו המשיך מירושלים לאושוויץ. בבוקר יום שני ב-27 בינואר, מועדו הרשמי של יום השואה הבינלאומי, הגענו למחנה ההשמדה אושוויץ-ברקנאו כדי לציין על אדמתו את יום הזיכרון ה-75 לשחרור המחנה בהשתתפות נשיא פולין, נשיא גרמניה ומנהיגים רבים נוספים. את הטקס פתחה הסופרת הישראלית בת-שבע דגן, ניצולת המחנה. היא עמדה מול עשרות המנהיגים ותיארה במילים מצמררות את הרגע שבו גזזו את שערה עם הגיעה למחנה: "אינני יודעת מה כאב לי יותר - צריבת המספר על הזרוע או גזירת השיער שלי.

ברגע אחד הפכו אותי ליצור עצוב ומושפל. כי אם זו אני, איפה הכתר שלי?

הם תכננו לקחת ממני את הפנים האישיות שלי,

אבל החלום שלי היה בלב - שיבוא יום המחר.

והמחר הגיע, אך הזיכרונות נשארו."

זיכרונותיה של בת-שבע מתקופת השואה, כך סיפרה, נשארו חרותים בה בראשה ובאישיותה גם שנים רבות לאחר התרחשותם - פשוט משום שהיא זו שחוותה אותם ולעולם לא תוכל לשכוח את עוצמתם. דבריה של בת-שבע בת ה-95, ושורה של ניצולי אושוויץ שעלו בזה אחר

זה לספר את סיפורם - היו עבורי המשך ישיר לפסגת המנהיגים שאירחנו כמה ימים לפניכן והדהדו את מילות השיר "האחרון שנשאר".

לקראת סיום הטקס, נכנסו המנהיגים למחנה וצעדו עם נרות בידיהם עד הגיעם לחורבות הקרמטוריום, שם הניחו אותם על לוחות הזיכרון. מצאתי את עצמי פוסע בקור מקפיא לצד פסי הרכבת הסמליים, בנתיב בו צעדו מאות אלפי יהודים אל תאי הגזים והמשרפות, כאשר משמאלי נשיא מדינת ישראל ולצדו נשיא גרמניה שטיינמאיר (זה היה ביקורו הראשון באושוויץ), אוחזים נרות בידיהם. צעדתי בשתיקה ובפנים חתומות, עמוס בתהיות וניסיונות כושלים להבין את הרגע הנדיר והמיוחד הזה, מול תהפוכות ההיסטוריה, מול החשבון הבלתי נסלח, מול המטען הכבד שרובין, ולעולם ירבוין, בינינו לכינם... אין מילים...

מאושוויץ המשכנו לברלין במטוסו של נשיא גרמניה (חוויה מורכבת בפני עצמה!), שם הסתיים המסע בנאומו בעברית של נשיא מדינת ישראל בבונדסטאג מול למעלה מ-700 חברי הפרלמנט הגרמני וההנהגה הגרמנית.

כל מילה וכל רגע בנאום נחצבו בסלע, והיו מיוחדים ומרגשים בפני עצמם. הנשיא פתח את נאומו בתפילת "יזכור" מרטיטה לזכר קורבנות השואה, המשיך בהצבת מראה בפני העם הגרמני מתוכה משתקפים גילויי האנטישמיות האחרונים ששוב צצים ועולים בגרמניה, וסיים במכתבו המרגש של הדר גולדין.

הדר, שהוריו ישבו באולם, הוא בן הדור השלישי, נכדם של שורדי שואה. במהלך התיכון ביקר במחנה ההשמדה אושוויץ ומשם כתב למשפחתו: "אני הולך לרדת עכשיו מהקרון כמו הרבה יהודים כמוני. הם, צעדו בדרכם האחרונה. אני, צועד מפה בדרך שהורו לי, לצמוח מהעפר."

המילים המדהדות הללו חתמו את דברי הנשיא. ברגע אחד נעמדו ספונטנית כל חברי הפרלמנט בתשואות רמות ומחאו כפיים דקות ארוכות לכבוד נשיא ישראל ולכבוד מדינת ישראל. מי היה מאמין שככה ייעשה לנשיא מדינת ישראל, ממש באותו האולם בו הצורך אדולף היטלר עשה את צעדיו הראשונים כחבר פרלמנט ב-1932 בדרכו למימוש תוכניתו השטנית? מי פילל ומי שיער? שעה אחת של התגלמות "ונהפוך הוא" - בלבוש מודרני ומוחשי מאין כמותו.

(התשואות הממושכות בפרלמנט הגרמני)

היה זה רגע מכונן, לצד מאות רגעים מכוננים אחרים שנדחסו בנפשי לשבוע אחד - זה הרגע שחתם את המסע: ירושלים - אושוויץ - ברלין - ירושלים.

צמחנו מעפר, פשוטו כמשמעו. מול ההכרה הגדולה שאחרי הכל - עם ישראל חי וקיים - מתגמד כל משבר וכל קושי שפוקדים את חיינו כאן ועכשיו. לצד תחושת האובדן העצום והבלתי נתפס, מתמלא הלב בשירה והודיה על העצמאות והחירות שזכינו לה בדורנו.

לנצח ינקרו בנו תהיות ושאלות יסוד על אותה תקופה אפלה, אך מולנו צו החיים - לצמוח מעפר, להמשיך לבנות, ליצור ולנטוע באמונה והכרת תודה.

ושיעור פילאטיס אחד עוד ועוד נשים מדהימות הצטרפו לשיעורים שהלכו ונפתחו בסטודיו, כל שיעור עם דגש שונה: על כוח, תנועתיות, גמישות. ב"ה נשים מהממות המשיכו וממשיכות להגיע לסטודיו המתוק והקסום שלי. מורות מדהימות ומוכשרות הצטרפו אליי והיום אני מעבירה חלק קטן מתוך מגוון שיעורים לנשים (ו-2 שיעורי פילאטיס לגברים - שמתמידים איתי כבר כמעט שנתיים) לפני זמן לא רב חברה שאלה אותי מה החלום שלי... לאחר מספר שניות עניתי לה שאני חיה את החלום שלי. סטודיו משלי מעל הבית,

היה משהו שלא העזתי לחלום עליו

ועם הרבה סיעתא דשמיא הוא

קדם עור וגידים, משקולות

ורצועות... הדבר לא קרה

ביום אחד, לאט לאט, חוג

אחרי חוג עם הרבה חששות

ויציאה מאזור הנוחות שלי,

הבנתי שאני כבר לא 'רק'

מורה למחול. אני נהנית

לראות היום איך תחום המחול

הכושר והתנועה כל כך נגיש.

היום יש הרבה אופציות שלא היו

לי כשגדלתי, ואני מודה לה' ושמחה

שאני חלק מהמהפך. אני מסתכלת איך

במהלך השנים לקחתי חלק בכל כך הרבה טקסים

והיום התלמידות שלי כבר מזמן עמוק בתוך העולם

התנועתי והן אלה שמובילות את הריקודים.

מתוך העיסוק בריקוד ובזומבה התחלתי להרקיד

בהזדמנויות שונות, ומשם הדרך הייתה קצרה להגשים

חלום ולהפוך לדי ג'יי! היום נוסף לעבודה בסטודיו אני

יוצאת לאירועים, בת-מצווה, ומסיבות נשים. את הדרך

המופלאה הזו התחלתי כאן איתכן במסיבות נשים בחדר

האוכל שלנו בערב פורים לפני 4 שנים... אני מרגישה

שהתקלוט הוא המשך ישיר לכל מסלול החיים המהמם

והמשוגע שלי ומודה לה' ששלח אותי לדרך הזו. כל כך

מרגש אותי להיות חלק מהשמחה ולהרים את האוירה.

זכיתי לגור במקום מקסים ומפרגן.

העסק שלי נולד בצעדים קטנים ומתוך השטח. בתור ילדה עם ליקויי למידה ובעיות קשב, התחום התנועתי היה המפלט שלי מאז שאני זוכרת את עצמי. בבגרותי, החלטתי להתמקצע ולעשות תואר ראשון במחול - דבר שהיה לא מקובל כל כך בסביבתי ואפילו הרים כמה גבות, אך בדיעבד התברר לי שזו הייתה החלטה נפלאה עבורי - מצאתי דרך לתעל את כל האנרגיות שלי. נהניתי ללמוד על הגוף ולעסוק בשימוש נכון ומועיל בגוף. במשך שנים לימדתי בבתי-ספר וחוגים בירושלים וכאשר

עברנו לכאן, חיפשתי את הדרך להפיץ

את האהבה שלי לתנועה כאן בראש-

צורים.

אני בטוחה שיש הרבה אימהות

וילדות שזוכרות את חוגי

המחול שהתחלתי אז, לפני

כעשור, והתקיימו בסלון

ביתי. בזמנו הבית היה כמעט

ריק מריהוט (בכל זאת זוג

צעיר בבית ענק) וגם השולחן

היה קטן והתפנה לצורך

השיעורים... אחרי שלימדתי

בחוגים בכל מני מקומות ברחבי

ירושלים, היה כיף גדול להתחיל ללמד

כאן בבית, פשוטו כמשמעו.

הקב"ה סייע בידינו ולפני 5 שנים הגשמתי חלום

מטורף, בשיפוץ נרחב בנינו סטודיו מקסים משלי בדיוק

מעל הסלון בו אני והבנות אהבנו לרקוד. עכשיו נהיה מקום

נעים ומפנק לזוז ולהתנועע.

קצת אחרי שהסטודיו הוקם - קבוצת נשים מהממת פנתה

אליי בבקשה להתחיל ללמד אותן פילאטיס. ללא הכשרה

מתאימה - לא הסכמתי, והבאתי להן חברה מהממת, אך

בינתיים הן זרעו בי את הרעיון ללכת וללמוד פילאטיס.

אני חושבת שזה היה מפנה גדול בחיי. עד אז לימדתי בעיקר

מחול, זומבה וקיקבוקסינג. לימודי הפילאטיס פתחו לי

עולם שלם של כושר. התחלתי להתמקצע בסגנונות שונים

ומרובים של פעילות גופנית והקפדתי להשתלם עוד ועוד.

אני אפילו מתקשה לזכור איך הכול קרה, אבל מחוגי מחול

יש לי עוד מחשבות רבות על החשיבות של התנועה בחיים שלנו. על כוחה של התנועה שהצילה אותי בהיותי נערה עם בעיות קשב וליקויי למידה, שלא התאימה למסגרות כמו שהן היו 'אז'... על הזכות שלי להיות חלק מדור נשי ועוצמתי... אשמח להתארח בעלון המקסים שלנו שוב בקרוב. הסיפור של העסק שלי הוא ממש לא סיפור של מהפך, נהפוך הוא... זה סיפור של הליכה אחרי האמת שלי צעד אחר צעד באמונה גדולה והמון סייצתא דשמיא. מתפללת לעוד הרבה שנים של עשייה ברוכה כאן בבית.

זכיתי למתעמלות מדהימות.
זכיתי ללמד ילדות ונערות להכיר, להשתמש נכון ולאהוב את הגוף שלנו.
זכיתי להמון משפחות שמזמינות אותי לשמח ולשמוח איתן בשמחות.
זכיתי לשכנים נעימים שמקבלים באהבה את התנועה הרבה ברחוב שלנו.
תודה לכם.

תרגילים במחשבים וראיתי לא מעט פעמים את הזריחה. דווקא מאז האמהות, אין לי שום בעיה לפרוש לישון בשמונה וחצי, יחד עם העולל, שאת הצרחות שלו אני בכלל לא שומעת.

אז מה כן כל כך מהפך? הטוטאליות. כשאת אמא, את אמא כל הזמן, את אמא כשאת קמה, את אמא כשאת הולכת לישון, את אמא כשאת חולה במיטה עם 40 מעלות חום, את אפילו אמא כשאת בצירים בחדר לידה, ורואה שהשעה כבר 12 בצהריים ואומרת למיילדת שהגיע הזמן קצת לתקתק פה, כי משהו צריך לאסוף את הילדים מהגן בארבע. אין הנחות, אין הפסקות, אין חופשת סמסטר או חופשה ללא תשלום, כשאת אמא - את תמיד אמא.

נסענו שבוע שעבר לקפריסין, לחגוג עשור (!!!) נישואין. בגלל העומס של החודשים האחרונים, החלטתי שלא נתכנן שום דבר מראש, נגיע לשם ונזרום בספונטניות. מה שהשאר לי רק לארגן דרכונים, כרטיסי טיסה, מלון, חבילת גלישה, רכב שכור, ביטוח נסיעות, ביטוח רכב, מתאם חשמל, רישיון נהיגה בינלאומי וכמובן המון מנות חמות. בלב כל הארגונים הספונטניים האלה תהיתי לעצמי מה היה כזה נורא להיכנס פשוט לרכב ולנסוע לאילת. אז למה בכל זאת קפריסין? בגלל שזה חו"ל, וחול"ז זה ההזדמנות לברוח. בחול"ל אתה לא כאן, אתה מנותק, אתה לא זמין, אתה לא נוכח יותר. אז זהו - שלא. בעידן הדיגיטלי של ימינו - כשאת אמא - את תמיד זמינה. ואם צריך להירשם לכיבוד למסיבת סידור, את עדיין צריכה להשתבץ בין הראשונים לפני שיישאר רק 30 עוגות סופלה בצורת ספרי תורה קטנטנים, ואם לילדה יש מבחן על הכפולות של 8 - את שם כדי לתרגל איתה בווטסאפ את כל השיטות שכבר שכחת מהיסודי. בכל מקום על הגלובוס - את תמיד אמא.

שש שנים אחורה, הייתי בחופשת לידה עם עודד ונסענו איתו ליוון (שלא ישתמע פה שכל יומיים אנחנו מטיילים, מדובר על שני מקרים יוצאים מן הכלל שמאשרים את הכלל - שרוב הטיולים שלנו הם למרכולית). ממבטי ההשתאות של העוברים ושבים והכבוד שעשו לנו בכל מקום היה נראה שעודד הוא פחות או יותר הילד היחיד באותו רגע ביוון. עד לרגע שאדם מבוגר ניגש אלינו ואמר "גם לי יש". "בן כמה הילד שלך?" התעניינתי, מופתעת שלאדם שנראה בערך בגיל של אבא שלי יש תינוק. "עשרים", ענה לנו האיש בלי להתבלבל. בהמשך הטיול התברר לנו על זה שמצב הילודה ביוון כל כך גרוע ולכן הורים לתינוק בן שלושה חודשים והורים לאדם בן עשרים הם באותה קבוצת ייחוס. היום, אני חושבת שהוא צדק. כשאתה הורה - אתה תמיד הורה, וזה

אז הרגשתי שאני חייבת לכתוב הפעם, אבל הנושא: "ונהפוך הוא", אתגר אותי מאוד. כי עם כל הכבוד, איזה מהפך בדיוק עברתי ב-35 שנותיי? אני עובדת באותו מקצוע עוד מסיום התואר, גרה באותו בית כבר תשע שנים, נוסעת באותו רכב מאז שקיבלתי רישיון ולא נעים להודות שלאחרונה אפילו חזרתי לראות בברלי הילס, כן, כן, בברלי הילס 90210, אותה סדרה שראיתי בכיתה א' כשהיתה מלחמת המפרץ, ונכון שסדאם חוסיין כבר מת מזמן, אבל לא, קלי עדיין לא החליטה אם היא רוצה להיות עם ברנדון. בקיצור, כשאני רואה כתבות על דור ה-Y שמחליף בממוצע ארבע עבודות ושני בני זוג לפני גיל שלושים, אני הולכת לבדוק שוב את תעודת הזהות שלי, לראות שאני אכן בדור הנכון. אז על מה כותבים? אחרי הכל להצליח להפוך חביתה בארוחת ערב לא בדיוק נחשב מהפך.

אז הבנתי שזה הזמן לחשבון נפש, ולא ייתכן שבעשורים האחרונים העולם התחיל אלף חדש, יש אפליקציות שמאחרות לך את כל מי שהלכת לידו הבוקר ברחוב, אפשר להזמין באינטרנט כל דבר מכל רחבי הגלובוס ולקבל אותו עם שליח לדלת תוך שעה - ורק אני עדיין אוכלת את עוגיות השוקולד צ'יפס של 37 אחוז שוקולד כמו בסוף שנות השמונים. ואז, כשניסיתי להסתכל עשור אחורה, ולחשוב איזה שינוי מהותי עברתי מאז לעכשו, זה היכה בי: הפכתי לאמא. כן, כן, אני יודעת, לא מהפך מקורי במיוחד, בייחוד לא בראש צורים, אבל אין ספק שזה משהו ששינה את החיים שלי מקצה לקצה, כמעט כמו העוגיות.

עשר שנים אחורה, אני בהריון עם שירה ודוד ואני מתלבטים איפה לגור. ההמלצה של כל החברים ההורים המנוסים שסביבנו היא אחת: למצוא דירה נחמדה, לא יותר משבע דקות נסיעה מההורים בשעות העומס. הנימוקים שאני מתה כבר לצאת מהמרכז, ושמיציתי כבר את המגורים בקומה שלישית מעל רחוב סואן עם שכנים שגרים מולך עשרים שנה ועדיין אתה לא מזהה אותם במעלית, וששנים אני כבר חולמת על יישוב קהילתי, על בית עם גינה, לא משכנעים אף אחד מהמייעצים: עוד כמה חודשים, הם מבטיחים לי, לא יישאר לך זמן לחלום.

כל ההורים הצעירים מסביב, מתארים את ההורות כשינוי טראומטי שהחל ממנו, אתה לא ישן, לא אוכל, לא מתקלח והשאיפה היחידה שלך היא שהעולל הקטן יפסיק לצרוח. נשמע כל כך מפתה, שרציתי מיד להמליץ להם להתנדב לאגודת אפרת. עשר שנים קדימה, אני כבר אמא צעירה ומנוסה בפני עצמי, אני חושבת שהם הגזימו, היו לי הרבה פחות שעות שינה בתואר הראשון, כשישבתני בלילה על

לא משנה אם הילד בן שלוש או שלושים. יעידו ההורים שלי, שעדיין מחזיקים לי את היד (תרתי משמע) בכל פעם שאנחנו חוצים יחד את הכביש. כשאת אמא את יודעת מתי זה התחיל, ואת יודעת גם בעז"ה מתי זה נגמר - אף פעם. אבל הקושי הגדול הזה באימהות, הוא גם הדבר שהכי קסום באמהות: את אף פעם לא מיותרת. תמיד צריך אותך, את תמיד נחוצה, תמיד רוצים אותך, בכל גיל, בכל שעה, בכל מצב, ומה שאת עושה (במקרה שלי, לשחק עם שירה טאקי) - רק את יכולה לעשות. "בתי הקברות מלאים באנשים שאין להם תחליף" אמר שארל דה גול. מי אני שאחלוק על מי שהנהיג את צרפת החופשית במלחמת העולם השנייה,

אך בכל זאת אני חושבת שהוא טעה: לאמא אין תחליף. ולכן, בפתחה של 2020, כשאני עוסקת כמו כולם בסיכומי עשור, וגוגל מציג לי תמונות למזכרת מ-2010, של אז ועכשיו. אני מבינה שלמרות שאני שומרת אמונים מאז הטסט לפורד פוקוס הקשישה שלי (עד 120), ולמרות שאני עדיין אוכלת את אותו ג'אנק - שום דבר לא באמת נשאר אותו דבר.

נ.ב. הטור נכתב אמנם בלשון נקבה, אך מתייחס כמובן לאבות ואמהות כאחד. כן כן אבא יקר, גם אתה מאוד נחוץ, בוא כבר הביתה.

לוח סי (וט) / ידידיה ברוש

יום שישי כ"ז בטבת 1/24

אחת עשרה בלילה, אני שוכב במיטה ורואה שהאורות בבית כבים. אני חושב שכנראה, אבא שלי הולך לישון ומכבה את האורות בבית. בבוקר אני קם ומבין שהייתה הפסקת חשמל.

כולם חושבים, עוד הפסקת חשמל שחבויה טוב טוב מתחת לבלטות של המשרדים. לא נורא, עוד כמה זמן הגנרטור יפעל, והחשמל יחזור הביתה. אבל, העלילה מסתבכת... אחרי כמה זמן מפרסמים שיש בעיה בחיבור בין הגנרטור לבין לוח c (מעניין כמה לוחות יש לקיבוץ כי אני יודע שיש 26 אותיות ב-abc, מה עוד יכול להשתבש???) אנחנו מרוויחים יום חופש מבית הספר ונשארים בבית. כנראה, ה' רוצה שתהיה לנו ארוחת בוקר רומנטית. לפחות נזכרנו איך מחממים מים לקפה בסיר...

היה אצלנו ויכוח סוער האם לפתוח את התריסים? מצד אחד צריך איך שהוא אור, ומצד שני צריך לשמור על חום הבית. קשה להכריע... בסוף החלטנו לפתוח חלקית את התריסים ואט אט כולנו מתחילים לקפוא.

המונים נוהרים לכתוב בפורום "אצלנו יש מים, מי שרוצה מוזמן" "לנו יש תנור נפט למי שזה עוזר" ועוד... זה מה שאני אוהב ביישוב שלנו: לאחד אין אז כל השאר משוויצים שלהם יש.

ואז מגיעה השאל הגדולה להישאר לשבת? כן לא, שחור

לבן, ולבסוף נשארים בשבת ביישוב. לא ברור איך תעבור עלינו השבת, האם בקור לאור נרות וחום בלב, או שיצליחו לחבר גנרטור ויהיה לנו חשמל כרגיל.

אני יוצא לסיבוב בחוץ ורואה את ויסמן וידין ומאהר ועוד אנשים עובדים קשה כדי לתקן לנו את החשמל. המועצה מביאה משאית עם גנרטור ענקי שמרעיש כמו טרקטור.

בשורה טובה. הגנרטור מחובר ויש חשמל. אבל רק מה? הוא לא תלת פאזי (או משהו כזה), אחרי מחקר מעמיק ובעזרת פסח פיינגולד, הגענו למסקנה שמדובר במכשירים שמחברים לשלושה מתגים בארון חשמל. אצלנו זו משאבת החום... אז נראה שנמשיך לקפוא... שלפנו מהמחסן את הרדיאטור הישן, מי זכר שיש דבר כזה בכלל? הוא קצת מחמם והרבה מסריח.

אנחנו מוכנים לשבת:

2 מנורות חירום

רדיאטור אחד

10 נרות נשמה

7 נרות שבת

אחד אלקינו.

כדי שלא תהיו במתח אגלה לכם שאחרי כמה ימים ומאמץ מתמשך החשמל חזר. הקיבוץ נראה כמו אחרי הפצצה (כלומר קצת יותר גרוע מתמיד). אנחנו חוזרים לשגרה... ניפגש בהפסקת החשמל הבאה!

מתכון קדירת בשר פטריות

החורף בעיצומו, קורר ואפרורי ואני חושב, שאולי קדירת בשר טובה תעשה לנו טוב על הלב. הפעם מתכון לתבשיל שנקרא "ביף בורגניון". שימו לב שזמן הבישול לא כולל המסביב לוקח כשעתיים.

המצרכים:

- 1 ק"ג בשר בקר (צוואר או צלעות) חתוך לקוביות בגודל 3 ס"מ מלח פלפל שחור 1 כף פפריקה מתוקה 2/1 ק"ג בצלצלי פנינה קלופים 3-4 גזרים חתוכים גס 4 גבעולי סלרי (ללא העלים) חתוכים גס 6 שיני שום קלופות 400 גרם / 2 סלסלאות פטריות שמפיניון גדולות חתוכות לרבעים (מומלץ לשלב בין פטריות מסוג שימג'י ופטריות מסוג פורטובלה) 3 כפות קמח 2 כפות רסק עגבניות 1.5 כוס יין אדום יבש (ותוך כדי בישול להנות מכוס יין נוספת..) 1 שקית של אבקת רוטב פטריות או צלי בקר 3-4 גרגרי פלפל שחור אנגלי

אופן ההכנה:

מחממים מעט שמן בסיר גדול ומשחים את קוביות הבשר. לאחר שכל קוביות הבשר מושחמות, שופכים את היין האדום לסיר ונותנים ליין להתאדות כ-5 דקות עד שמרגישים שריח האלכוהול התנדף.

מוסיפים את רסק העגבניות ואת קוביות הבשר ומכסים עם מים רותחים ונותנים לתבשיל להתבשל כשעה על אש נמוכה.

לאחר כשעה של בישול מוסיפים את צרור עשבי התיבול וממשיכים לבשל עוד שעה על אש נמוכה. סה"כ שעתיים.

כשהבשר רך, מסננים את הציר של הבשר שהתבשל, ושוברים בצד את הבשר ואת הציר. בסיר אחר, מקפצים את הבצל והפטריות (החזה אווז) ושיני שום בשלמותם.

לאחר ההשחמה, מוסיפים את הקמח והבצל לפטריות ובהדרגה מוסיפים את הציר ששמרנו בצד תוך כדי ערבוב. מוסיפים: סלרי, גזרים, ותבלינים יבשים מלח, פלפל, פפריקה.

כשהתבשיל מגיע לסף רתיחה מחזירים את קוביות הבשר שסיננו מקודם וממשיכים לבשל עד שהירקות רכים אבל לא רכים מידי.

מומלץ להגיש בליווי אורז לבן / קוסקוס / פסטה כל שהיא.

בתאבון ...

משפחת טבול

היא

מירב, בת 43
גדלה
בירושלים-רמות
שבט עמישב
צלמת

הוא

איתן בן 44
גדל במצפה נטופה
בצפון
עובד בבית הפירות
בגילה

ילדים זה שמחה

דביר 13, עדיה 11.5, יוחאי 9.5, אורי 6, לביא 5.

מיקום ביישוב:

רחוב חלמיש 10

גרים בראש צורים 13 שנה, לפני כן שנתיים בירושלים

"מה הייתה השאלה???"

1. ספר או סרט?
איתן ספר עב כרס רצוי על השואה, מירב מגזין פנימה/ נשים בכיף.
2. הכי כדאי לבקר?
בספונטניות: 22:00 כיבוי אורות, עד אז בואו בשמחה.
3. סטייק או לזניה?
איתן - סטייק, מירב - לכבוד פורים נעשה כבוד לאוכל הפרסי של אמא (גונדי, אשראשה וקוקוסבזי).
4. בנים או בנות?
מי שואל אותנו?!
5. לרוץ או ללכת:
איתן - לרוץ מירב - אופניים.
6. מלון או אוהל:
שניהם זה אחלה, פעם כך ופעם כך.
7. אילו לא הייתם עוסקים... מה הייתם עושים?
איתן - ליצן רפואי
מירב - לא מחליפה את מה שאני עושה, אני והמצלמה ביחד עד הסוף...
8. מה אתם אוהבים בראש צורים?
את ההקדה הספונטנית בפורים.

*לכבוד פורים והטור הכפול נעזרתי בחברי ראש צורים בכתיבת מספר חמשירים במדור זה

תאומים זה מרשים, שלישיה זה השג, בהחלט
אך סחבק מכניס שלושה בוסטרים,
במאחורה של היוגדאי אקסנט

99

חלזונות בראש צורים, כבר לא בנמצא
הם התיאשו מלחכות, לתורם בבניה

בשוק פורים, פרסים ממש שונים
אם השנה, הקבוצ, סים ברוחים

"הגעתם מקדם, ולמה רצתם?" הגננת משתאה
היא לא יודעת שבטיטול מחכה לה הפתעה

עוגת שִׁכְבוֹת, בְּסִגְנוֹן צִרְפָּתִי
 עוגיות מַעְמֹול בְּשִׁמְשׁוֹם רִיחָנִי
 יֵין רְמוֹנִים (יֵשׁ לִי עֵץ, בְּחֶצֶר)
 וְשׁוֹקוֹלָד בֵּיתִי, שֶׁלְגִמְרֵי מִמְכָּר
 מִי שֶׁעָלָה בַּהֲגֵרָלָה, יֵצֵא מִמֶּשׁ נִשְׁכָּר
 (רַק נִשְׁאָר לִי לְכָרֵר, הֵיכָן בְּדִיוֹק הוּא גֵר)

מְקוֹה שֶׁהִנּוּשָׂא, בְּמַסְכָּה שֶׁל רֹאשׁ צוּרִים
 יִהְיֶה דוֹמָה לַתְּחַפּוּשׁוֹת, שֶׁקִּנִּיתִי לִילָדִים

אֲנִי יְהוּדִי שֶׁמְקַפֵּיד, לְהִתְעַצֵּל וּלְמַחְזֹר
 מַחֲכָה עַד לְפֶסַח, אֶת הַלּוּלָב לְבַעַר

הַהֲרָקָה הַסְּפוֹנָטִית, בְּדִיוֹק בְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים
 (תִּסְתִּים בְּסוֹף הַחֵג, אוֹ כְּשִׁיתְחִילוּ מִמְטְרִים)

תקציר:

בפרק הקודם הכרנו את יצחק, ילד מוזר ונמוך מהשכונה שבמקום לשחק כדורגל עם חברים מעדיף לקבור את ראשו בספרים על אווירונאוטיקה, לפרק ולחבר מכשירי חשמל ולבנות דגמי מטוסים. ראינו כי יצחק היה זה שהציל את תולי ושפיץ מכל הילדים שרדפו אחריהם, וכי יש סיכוי (גם אם קטנטן!) שהוא ידע איך לתקן את החללית של שפיץ.

נוסף לכך, התוודענו לאדם קשיש ומסכן שהגיע לגור בעיירה. אבל אנחנו, ורק אנחנו, נחשפנו לכוונותיו האמיתיות: לתפוס את שפיץ ולהתעשר ממנו! האם יצליח לממש את זממו??

"אני חושב שסיימתי" אמר יצחק בעודו יוצא מפתח החללית ומנגב את ידיו בסמרטוט שכתמי שמן מכונות מעטרים אותו. "סיימת סיימת? זאת אומרת: סיימת? ממש סיימת? באמת באמת סיימת???" אמר שפיץ בעודו רוקד ומקפצץ באוויר מהתרגשות. "וואו, שפיץ, אתה עושה לי סחרחורת עם כל הקפצוצים שלך. תן ליצחק לסיים את המשפט!" צחקקה תולי.

עברו שבועיים מאז תחרות התחפושות בבית הספר. שבועיים מאז שזהותו של שפיץ נחשפה. שבועיים מהיום ששפיץ החשיך את שמי העיירה ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם. אלו היו שבועיים לא קלים. תולי הלכה יום יום לבית הספר, איזו ברירה כבר הייתה לה? אמא בחיים לא הייתה נותנת לה להישאר בבית... כל ילדי בית הספר, ובראשם שירלי, הציקו לה

כל היום. הם כינו אותה בשמות, ציירו דיוקנאות שלה עם מחושים לראשה וחליפת חלל לגופה, וכתבו על הלוחות בבית הספר: "תולי מיודדת עם חייזרים אוכלי אדם. התרחקו מתולי!". תלמידי כיתה א' וב' היו נצמדים אל הקיר בפחד ובורחים בכל פעם שראו אותה עוברת במסדרון.

המורים ניסו להשתלט על החרם שהוכרז על תולי, "אין חייזרים בעולם, זה הוכח מדעית!" אמרה המורה למדע, והמורה לאמנות אמרה: "איזה דמיון מפותח יש לכם! אולי כל אחד יצייר את החיזר שהוא מדמיין?" אבל זה לא עזר. כל תלמידי בית הספר הציקו לתולי. תולי חרצה את לשונה בתגובה, והתנהגה כאילו שזה לא אכפת לה, אבל האמת היא שהיא רק רצתה שיום הלימודים יגמר והיא תוכל לחזור לשפיץ. כל התלמידים הציקו לתולי, חוץ מיצחק, כמובן. בהפסקות הייתה מתגנבת תולי אל עליית הגג של בית הספר ופוגשת אותו שם. בעליית הגג היו מוציאים מהתיק פנסים וספרי מכונאות שהצליחו להגניב מהספרייה.

וכך, במשך שבועיים, יום יום, הפסקה הפסקה - היו יושבים ולומדים עוד על מכונאות ואווירונאוטיקה. הם למדו על דאונים ומטוסים והליקופטרים ומעבורות חלל ומנועים רקטיים ומנועים לא רקטיים ועוד ועוד. לאחר בית הספר, עוד לפני שחזרו הביתה, היו ממהרים אל שפיץ ואל החללית ההרוסה. יחד, פתחו את חדר המנועים וניסו להבין מה השתבש בחללית ואיך אפשר לתקן. הם ידעו שהמנועים שם שונים מאלו שהומצאו על ידי בני האדם, אבל קיוו שהידע הרב שצברו יעזור להם, איכשהו. ומה מעבר לידע? אולי מזל. או אפילו קסם, קיוו.

אותו אחר צהריים היה שמשי ונעים. לאחר כמה ימי סערה גשומים השמיים נרגעו, עננים לבנים ורכים כיסו את השמיים, והשמש הואילה

בטובה לנדב כמה קרניים נעימות.

"סיימת-סיימת???" הוסיף שפיץ לשאול, "זה אומר שאפשר כבר לטוס בחללית? זה אומר שאני יכול... לחזור הביתה?!"

"רק רגע, לאט לאט" ענה יצחק וניקה את משקפיו בקצה החולצה שלו, "תיקנתי חלק מהמנגנון, לדעתי נוכל לטוס איתו לגובה של... שנים עשר אלף רגל בערך. כדי לצאת מהאטמוספירה צריך מנוע הרבה יותר חזק, ואותו עדיין לא הצלחתי להבין. למעשה, הוא לא דומה לשום דבר שראיתי בארץ. זה יכול לקחת הרבה יותר זמן..."

"אלה עדיין חדשות מצוינות!" אמרה תולי בעודה נכנסת לתא הטייס של החללית, מזיזה את הגה הניווט הלוח וחוזר ומשמיעה רעשים שהיו אמורים להישמע כרעשי המראה, אבל נשמעו יותר כמו צפרדע שיש לה קלקול קיבה. "זה אומר שבמקום לשחק קלפים אחר הצהריים נוכל... לטוס! יוהו!"

"אני לא יודע אם זה רעיון טוב... כל הילדים בעיירה הזו מחפשים את שפיץ, מה יקרה אם יראו פתאום בשמיים... חללית?!" אמר יצחק, זהיר כדרכו.

"הם לא יראו!" קראה תולי בקול והמשיכה לעשות רעשים שכרגע דמו יותר לרעש שמשמיעה, אולי, ג'ירפה כשהיא מקנחת את האף. "תחשוב על זה, כולם הולכים עם ראש תקוע במסך הסמארטפון כל היום. אף אחד לא עוצר כדי להסתכל על השמיים!" ואחר כך, בנימה רצינית יותר הוסיפה: "מזג האוויר היום נעים, לך תדע אם יהיו עוד ימים נעימים כאלו עד האביב שיהיה רק עוד חודש! חוץ מזה, העננים די נמוכים היום, כמה דקות אחרי שנמריא - כבר ניצלם מעבר למסך העננים, אף אחד לא יראה אותנו. אף אחד!"

הטיעון האחרון של תולי שכנע את יצחק אך הוא עדיין חשש. "מה אתה אומר שפיץ?" שאל יצחק. "תכריע אתה."

שפיץ התנדנד מרגל לרגל ושתק. מצד אחד הוא הסכים עם יצחק, זה קצת מסוכן עדיין. מצד

שני... הו, כמה שהוא התגעגע לתחושה של הרוח שמבדרת את השיער, לגוף שמרחף. כמה נעים יהיה להרגיש את זה שוב!

"אני עם תולי" אמר שפיץ ונכנס לחללית. הוא התיישב על הספסל וליטף את הכפתורים והלחצנים המהבהבים.

"טיסה A7652 עומדת להמריא!" הודיעה תולי בקול של כרוז, "כל הנוסעים מתבקשים לתפוס את מקומותיהם. אני חוזרת שוב, כל הנוסעים מתבקשים לתפוס את מקומותיהם."

אבל יצחק עמד ולא זז, רגל אחת על רצפת החללית ורגל אחת על האדמה.

"מה קרה?" שאל שפיץ. "אתה מרגיש טוב?" "האמת היא..." אמר יצחק והשפיל מבטו לאדמה. "האמת היא... שיש לי פחד גבהים."

"אתה לא רציני!" קראה תולי וצחקה. "לך?? יש פחד גבהים???" אתה שיודע על מטוסים יותר מכל ילד אחר שאני מכירה ובונה מאות דגמים של מטוסים???"

"פשוט אף פעם לא חשבת... שבאמת אטוס. הרבה יותר קל לבנות דגם של מטוס על האדמה מאשר להמריא עם אחד אמיתי."

"אל תדאג" אמר שפיץ והושיט ליצחק את היד, "תולי ואני נשמור עליך."

לבסוף עלה יצחק והתיישב בין תולי לשפיץ. הם אחזו ידיים בהתרגשות. שפיץ נשף ארוכות ואז הושיט את ידו אל הגה ההיגוי, ולחץ על כמה כפתורים.

"מוכנים? זה מתחיל" אמר בקול מלא התרגשות. תוך רגע זה אכן קרה. בהתחלה חשבה תולי שהחללית סתם רועדת. אולי משהו במנגנון האיזון לא לגמרי תקין. רק כעבור רגע, כשהביטה מבעד לשמשה הגדולה וראתה איך העיירה ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם הולכת והופכת לקטנה - היא קלטה שהם עשו זאת! הם הצליחו להמריא!

לראשונה בחייה הרגישה תולי שאין לה מילים. מה שהיא ראתה... מה שהיא הרגישה... זה היה מעבר לכל דמיון! העיירה בה חיה וגדלה כל חייה פתאום הלכה והתרחקה, ובמקומה -

"ותראה! העננים מתחתינו כל כך סמיכים שאין סיכוי שמישהו רואה אותנו!" הוסיפה תולי בחיוך.

תולי צדקה. באופן חלקי. האנשים והילדים שהלכו בשבילי העיירה באמת לא ראו אותם. השמיים רחוקים כל כך ומשעממים. הרבה יותר מעניין, כך הם חשבו, לראות מי עשה לייק למי בפייסבוק ומי עדכן תמונה באינסטגרם. אבל... מחשב אחד, שנשאר פתוח ודלוק כבר שבועיים רצוף בתוך צריף רעוע, ראה אותם גם ראה. החיישנים הרגישים שלו קלטו מיד תנועה חשודה בשמיים. בן רגע הופיעו נקודות ירוקות וכחולות שסימנו בדיוק את אורכה של החללית, את נפחה, את גובהה בשמיים ואת כיוון תנועתה. כל המידע הזו נכתב אוטומטית והודפס בו ברגע.

מר תחמני היה בדיוק באמצע שיחת טלפון בחדר הסמוך כשזה קרה. כבר עשר דקות שהבוס שלו צועק עליו ומאיים שיפטר אותו בו במקום. "אבל... ביג בוס! אני נשבע לך שהמכ"ם שלי לא טעה!" התחנן מר תחמני, "הוא קלט תנועה חשודה לפני כמה שבועות! ואני נשבע לך שראיתי את התמונה של החיזור הזה בעיתון! תן לי רק עוד שבוע, עוד שבוע אחד ואני אלכוד אותו!"

"עוד שבוע אחד בלבד, יא חתיכת בטלן לא יוצלח שכמוך!" צעק הקול החד שבצד השני של קו הטלפון. מר תחמני מעולם לא ראה את הבוס שלו אבל דמיין אותו כאדם גדול, קירח, עם שיניים חדות וסנטר עצבני. "עוד שבוע אחד בלבד ואם לא תתפוס אותו אני אפטר אותך ותצטרך לשאת בעצמך בהוצאות הגדולות של כל המכשירים ששאלת ממני. שמעת אותי?" קולו רעם בטלפון אפילו שהיה רחוק קילומטרים רבים ממנו.

"כן... כן... ביג בוס" מלמל בפחד מר תחמני. "תן לי רק שבוע... אני לא אאכזב אותך! אנחנו נתעשר מהחיזור הזה, אני מבטיח!" הוסיף

האופק גדל והתרחב. הרים וגבעות הופיעו מעבר לאופק, הרבה בתי לגו קטנים, מכוניות קטנות, אנשים שנראו כנמלים. ומעבר לכל השתרע הים שנראה כחול מאי פעם.

"וואו! זה! וואו! זה פשוט וואו!" מלמלה בהתרגשות.

שפיץ נראה רגוע. הרי הוא כבר עשה זאת לפחות פעם אחת! הוא זמזם לעצמו מנגינה לא מוכרת ואז הושיט יד ולחץ על כפתור ורוד מעליהם. בבת אחת נפתח חלון בתקרת החללית ורוח קרה ונעימה חדרה מבעד לחלון ובידרה את שערם. "זה הרבה יותר מדהים ממה שדמיינתי!" צעקה תולי בניסיון להתגבר על רעשי הרוח ועל תלתליה שהתעופפו וחבטו בפניה. "זה פשוט.... נפלא!" החיוך לא ירד מפניה. "נכון יצחק?" הוסיפה.

רק עכשיו קלטתה שלא שמעה את יצחק מהרגע שהמריאו.

שפיץ ותולי הסתכלו על המקום של יצחק - אבל הוא לא היה שם!

"יצחק??? איפה אתה???" צעק שפיץ. "אני.... כאן.... למטה...." נשמע קול רועד מרצפת החללית. שפיץ ותולי הסתכלו מתחת לספסל וראו שם את יצחק, יושב מקופל, ידיו מכסות על עיניו והוא ממלמל "זה בסדר... הכול בסדר... אנחנו על הקרקע... רק נדמה לי שאנחנו עפים..."

"יצחק!" נזפה בו תולי "אתה מפספס את כל הכיף! הנה, תן לי יד, אני אעזור לך לצאת משם. עכשיו פקח את העיניים! כן!"

יצחק המבולבל נשמע לפקודותיה ופקח את עיניו. המראה שנגלה לעיניו היה יפהפה. עכשיו הם הגביהו טוס ומרבדים מרבדים של עננים נפרשו תחתם. מבעד למסך העננים כמעט שלא היה אפשר לראות את השדות, את הגבעות, את הבית. שמש של בן הערביים צבעה את העננים בוורוד זוהר. זה היה נראה שהם טסים ביקום מקביל, בדיוני, קסום.

"וואו!" קרא יצחק "אני לא מאמין! הצלחנו! אנחנו טסים!!!!!"

בהתרגשות.

אבל ביג בוס, יהיה אשר יהיה, כבר ניתק את הקו ודממה השתרעה בחדר.

דממה? לא בטוח... כי באותו הרגע נשמעו צפצופים מהמחשב בחדר הסמוך. צפצופים שהמשמעות שלהן היא אחת...

מר תחמני מיהר אל החדר השני (ותוך כדי דפק את הזרת הקטנה של הרגל בשפיץ של השולחן. אאוצ'! בשביל מה בכלל צריך את הזרת הזו??) וגילה לתדהמתו שהמכ"ם שלו מצא אותו, מצא את החייזר הקטן והמנוול הזה שיצא לסיבוב עם החללית שלו בשמי העיירה.

מר תחמני לחץ על מלא כפתורים במחשב ועבר למצב מצלמה בזמן אמת. דרך המצלמה ראה את החללית עצמה טסה בשמיים. הוא לחץ על כפתור נוסף ועשה זום אין במצלמה ומשם עבר למיקוד מירבי. המצלמה התקרבה עוד ועוד אל החללית עד שתפסה שלוש דמויות. ילד שהיה בגבו למצלמה, אותו החייזר בדיוק שהוא ראה את תמונתו מודפסת בעיתון בתי הספר המחוזי, וילדה אחת מתולתלת שדיברה ללא הפסקה תוך כדי אכילת משהו... אולי עוגיות שוקולד צ'יפס? (מר תחמני נהיה פתאום רעב). הוא צילם במהירות כמה תמונות של הילדה וביד רועדת צלצל אל הבוס שלו.

"שומע ביג בוס?" אמר בקול רועד מהתרגשות ופחד "יש התקדמות. מצאתי אותו! מצאתי את החייזר! אני שולח לך תמונה של ילדה שנמצאת איתו. תשלח לי את כל המידע שאתה יכול להשיג עליה!"

מר תחמני תפס מיד את הדו"ח שהדפיס המחשב, ורץ אל הדלת. ברגע האחרון נזכר בפאה שלו, בשפם המודבק ובמקל ההליכה. הוא התחפש בזריזות לקשיש מסכן ולא מזיק ויצא החוצה.

הם נחתו לקראת ערב. את השקיעה היפהפייה עוד ראו מעל העננים. עד שנחתו על הקרקע כבר הפציעו כוכבים ראשונים בשמי הערב

הכחולים. הם היו נלהבים כל כך, מאושרים כל כך, עד שהתקשו להיפרד. היה להם המון על מה לדבר!

"יודעים מה?" אמרה תולי "זה זמן לחגיגה! בואו לבית שלי, נכין פנקייקים ועוגיות ונחגוג את הטיסה הראשונה שלנו!"

"כן!" "רעיון מצויין!" התלהבו יצחק ושפיץ. כשהגיעו לביתה אמרה תולי: "שפיץ, אתה לא יכול להיכנס דרך הדלת, ההורים שלי יופתעו ואחותי הקטנה תשאל אותך כל כך הרבה שאלות עד שתתחרפן. הכי טוב שתיכנס דרך החלון ישר לחדר שלי. יצחק ואני ניכנס דרך הדלת ונפגוש אותך בחדרי".

וכך עשו. שפיץ הצליח לטפס על החלון ולהשתחל דרכו אל החדר של תולי. תולי ושפיץ נכנסו דרך הדלת.

"הי אמא! הי בולי! הי אדם מוזר שאני לא מכירה!" אמרה תולי כשנכנסה לביתה.

"תולי!" אמרה אימה במבוכה, "לא יפה לדבר כך! ולמה השיער שלך כל כך מבולגן? ולמה את ממהרת למטבח? בואי ותגידי שלום לאדון ליבוביץ'".

"אדון ליבוביץ'?" אמרה תולי והתבוננה על הקשיש המשופם בעל השיער הלבן שישב על הספה בסלון ואחז במקל הליכה. "מי זה?"

"הוא חדש כאן בעיירה. הוא אומר שהוא מכיר את סבא מנחם עוד מהונגריה. מתברר שהוא היה איתו בספינת ההעפלה! מגניב, לא? הוא בא כדי לספר לנו על הזמנים שבילו יחד. יש לי כל כך הרבה שאלות!"

תולי עמדה מול אדון ליבוביץ' והתבוננה בו. משהו בו נראה לה מוזר, חשוד. אולי השפם שלו שעמד בזווית לא רגילה, אולי הלסת הרחבה מדי, ואולי העיניים הבורקות שלו שהתבוננו בה במבט מוזר, אפילו מרושע.

היא משכה בכתפיה ואז הלכה עם יצחק למטבח לחפש את המתכון של עוגיות השוקולד צ'יפס המוצלחות שלה.

בכל זאת, שום עיניים מוזרות ובורקות לא ימנעו מהם לערוך המסיבה הקטנה שלהם, הא?

רוצה להציף כאן נושא די כאוב
שלא אחת הוא עולה ביישוב
מנסה תמיד לסנגר לטובה
אך הזמן קצר והמלאכה מרובה
אבל לפעמים צריך עזרה
וסליחה שזה לא משמעותי
כמו בר מצווה לילד נזקק
או להציל אישה מפקק
אבל לצערנו
לשפחתכם הנאמנה לא תמיד יש אוטו
רחמנא ליצלן
ובמוחכם חולפת המחשבה
מה כ"כ חשוב בפיצות?
אז דמיינו לכם טקס ללא כיסאות
ואז אתם תוהים
מדוע בני הנוער לא עוזרים
זה עניין של דוגמא ויצירת אוירה
אז דחילק אם לא בשביל לעזור
אז לא צריך לחפור
אבל לפחות בשביל מצוות חינוך;

אז...
* ערב ישיבות מטריף לשכבה ח' וסדנת בחירה עם חגי אהרוני!
* ערב טו בשבט משגע לשכבה ח ביחד עם המשפחה המאמצת! משפחת ברוס המושלמת.
* ערב בנות לכבוד טו בשבט, הכנו ראש דשא ושייקים שווים!
* מסיבת ר"ח אדר מטריפה שארגנה שכבה י!!
* שכבה ח העבירה ספרים מבית המדרש למשרדים כמו שנאמר כשאין תקציב נמצא תקציב.
* חקלאות כיפית שעשתה שכבה ח התותחית.
* ההפיכה ממש בפתח! נראה אם תצליחו לגלות את הנושא;
* היה ערב צוות שווה לחברי סירת רז!
בקיזור שמח כאן:)

ט"ו בשבט בראש צורים שתילת הגינה הקהילתית

שיראל יוניאן

אנחנו כל כך שקועים בתוך התהליך ונשאבים לתוכו שאנחנו צריכים עזרה לצאת ממנו החוצה, לראות מה עברנו, ולהסתכל על הדברים בפרופורציות, ולתת לפירות לצאת החוצה.

אני מרגישה, שזה אחד הכוחות הגדולים והמדויקים של חודש אדר.

שבעז"ה השמחה הגדולה של החודש הזה תמלא אותנו בכוחות, שיעזרו לנו לצאת ולפרוץ החוצה, ולהצליח ליהנות מהמעמל שלנו.

חודש של אור, אושר ושמחה לכולם, בכרכת חברים לתורה ולעבודה,

שלכם,
שיראל

אנשי ראש צורים היקרים, אנחנו נמצאים בלב ליבו של זמן החורף על פניו נראה שהכול קפוא מבחוץ וישנה ההרגשה ששום דבר לא מתרחש ושרק מחכים שהתקופה הזאת תעבור, אך האמת היא שרוב התהליך המשמעותי בשנה קורה דווקא בחורף מתחת לפני השטח.

אחר כך באביב הפירות של התהליך יוצאים ואנו זוכים להנות לקטוף את התוצאה של העמל.

חודש אדר הוא החלק האחרון של תהליך זה, והוא מאופיין בשמחה גדולה. לא סתם כך הדבר, הכול מדויק ומכוון מאת ה'.

הרבה פעמים כשנמצאים בתוך תהליך שצולל עמוק פנימה אנו מאבדים את האור והתקווה.

